

LO PEDRÍS

44

juliol 2011

www.lopedris.com

Butlletí trimestral d'informació

VILAPLANA

I DESPRÉS DE LES ELECCIONS QUÈ...

LO PEDRIS

Edita: **Lo Pedris**

Coordinació

Carme Abelló
Adela Blasi
Josep de Las Heras
Montse Ferré
Josep M. García
Hilari Juanpere
Lídia Juanpere
Jordi Mariné
Josep Mestre
Josep Pujals
Teresa Serra
Mei Salvat

Correcció

Dolors Joanpere
Francesc Mariné
Jordi Serra
Òscar Aymamí
Carme Maigí

Col·laborador

Pep Pelat és Òscar
Aymamí

Prensa on-line

Raquel Virgili

Portada

Cèlia Albi i Magí Alegre

www.lopedris.com

Composició i Impressió

ebm

D.L. T-1553-2000

Tirada 500 exemplars

Preu: 2,50 Euros

Lo Pedris és una publicació local que pretén dur la informació a tots els vilatans. Lo Pedris no assumeix, necessàriament, les opinions que els col·laboradors manifesten en llurs articles ni que s'hi identifiqui.

Annexe amb la revista aquest número:

*

Làmina de la
fototeca de
Vilaplana
n. 31

*

LO PEDRIS

Editorial

La redacció

Dir que aquestes eleccions han estat com totes les altres, no seria ben bé la veritat. Les acampades d'indignats, protagonitzades pels joves, aquests mateixos joves que molts de nosaltres diem que estan buits de valors i de motivacions, han posat de manifest molts dels descontentaments i desil·lusions d'una majoria de la societat.

No creiem que aquestes acampades siguin una solució immediata als problemes d'aquesta societat, però sí pensem que són l'inici d'una nova manera d'entendre la política, l'economia i les relacions socials.

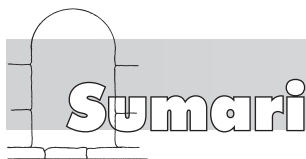
Esperem que els nostres futurs dirigents entenguin els missatges que se'ls donen.

A Vilaplana, després d'aquestes eleccions, sí que sembla que ha començat una nova manera d'entendre i de fer poble.

Ens alegra molt el fet que a partir d'ara, l'Ajuntament de Vilaplana serà més plural gràcies a les ganes i l'esforç que han fet dos dels tres grups que conformen l'Ajuntament.

Aquesta maduresa que han demostrat els honora, ja que han sabut renunciar a una petita part d'ells, per tal de formar part d'un tot molt més gran, en benefici dels ciutadans vilaplanencs.

Endavant, enhorabona a tots els escollits i molt de seny a tots.

Editorial	2
Entrevista Jaume Salvat Salvat	3-6
Eleccions municipals 2011	7
Qüestionari Els 7 regidors responen	8-11
Opinió	11-14
Rutes per caminar La Moleta de Genessies	15
Homenatges La llibreria Gaudí, un espai de llibertat	16-17
De cinema Tafaners de mena	18
Literatura Vilaplana, a través de la mirada d'en Jaume Mariné	19
Història Pertànyer	19
Actualitat La cara feble del llogater	20-21
D'ON ÉS? / Fototeca interior.....	22
Vilaplana endins / Notícies	23
Ajuntament / Activitats.....	24-25
Literatura infantil	26-27
Activitats	28-29
Cartes a LO PEDRIS Per una millor accessibilitat a internet a Vilaplana	30
Obituari	31
Cuina La Coca amb cireres / Absurda sofisticació	32-33
LA FRESCA	34-35
TXENC TXINC	36-37
Societat	38
Pasatemps / 7a Galeria.....	39

Jaume Salvat Salvat

versus Jaume Ritu

(o viceversa)

“Estàvem convençuts, i encara ho estic, que les actituds individuals poden canviar el món.”

✎ Raquel Virgili

Jaume, quina professió et posem a l'entrevista?

És això un tema d'identitat? No m'agradaria que em definissin pel que faig sinó pel que sóc. En tot cas a vegades sóc professor, altres pagès, altres em dedico a trencar avellanes, però tot això només és una part que m'identifica. Hi ha aspectes que també diuen de mi, sóc objector de consciència, antimilitarista, ecologista, d'esquerres i no crec en Déu. També sóc pare d'una filla i d'un fill, i marit de l'Antònia. Al poble tothom sap que sóc el Jaume de cal Ritu.

Tens negocis a Vilaplana, vius a Reus, treballes a Tarragona... Això teu és una micro mostra del món globalitzat que estem vivint?

No diria tant, però tots som una mica el resultat d'un entorn que ens ha tocat viure. En el meu cas és fruit d'unes circumstàncies que no vénen al cas, però la veritat és que els meus desplaçaments laborals són més curts que els de moltes persones que treballen a les àrees metropolitanes i això em fa pensar que visc en un entorn que, pel que fa a la mobilitat, és molt amable. De Vilaplana a Tarragona estic poc més de vint minuts i això et permet fer moltes coses en poc temps.

Ets professor de Geografia a la Universitat Rovira i Virgili, especialitzat en desenvolupament i turisme rural. Sembla que això últim actualment hagi de ser una professió amb molta sortida...

Les coses no tenen sortida per naturalesa. Vull dir que el futur no depèn

“Vilaplana està molt ben situada. Tenim un entorn molt agradable al peu de la Mussara i de les Muntanyes de Prades”

tant de què es fa sinó de com es fa. És cert que avui dia en tots els plans de desenvolupament el turisme hi juga un paper destacat, però això no vol dir que el turisme ens pugui salvar de tots els mals ni que les activitats turístiques siguin convenients a tots els llocs. Tot i això avui hi ha molt d'interès per aquesta activitat i des la Universitat es vol donar

resposta a aquesta demanda de la societat per tal que contribueixi al desenvolupament local, és a dir, generar oportunitats laborals que siguin reconegudes, que contribueixin a la preservació patrimonial, que siguin motor o ajudin a la resta de les activitats tradicionals de la zona, que ajudin a mantenir estructures socials en el territori i en definitiva que les persones que hi viuen tinguin més oportunitats per ser feliços. Ja ho veieu, un munt d'objectius als quals cal dotar de coneixement. Això és el que fem des de la Universitat.

Fins a quin punt ser de cal Ritu, promotores de les festes que fa anys es feien al poble, va influir en la tria de la teva especialitat?

Qui sap si hi ha res darrera de tot això. No hi havia pensat mai. La veritat és que l'experiència de cal Ritu em va fer entendre que tractar amb la gent és molt important però també molt delicat. També em va fer veure que dedicar-se a organitzar l'oci de la gent és un compromís que ocupa molt de temps i que és un temps molt especial, el de dedicar als amics, a la família, a les relacions. Per

Entrevista

tant, més que per la part pràctica, m'he decantat més per la recerca, entendre, comprendre i explicar.

Com veus el desenvolupament turístic a Vilaplana? Actualment hi ha tres cases d'allotjament rural, dos restaurants...

Penso que Vilaplana està molt ben situada per tenir oportunitats en aquest camp. Tenim un entorn molt agradable al peu de la Mussara i de les Muntanyes de Prades. Vilaplana és un poble que encara manté molt d'encant malgrat que no disposa d'un patrimoni extraordinari. Està molt a prop de la platja, de Port Aventura, de paisatges extraordinaris. A tocar de monuments declarats patrimoni de la Humanitat per la UNESCO, com és el cas de la Tàrraco Romana o el monestir de Poblet. De tot això hi ha coses que es comparteixen amb altres llocs i n'hi ha unes quantes que ens són pròpies, que no podem deixar perdre.

En tot cas l'activitat turística és una activitat que depèn de molts factors i l'allotjament i la restauració en són només una part, però a mesura que a Vilaplana s'incrementa l'oferta, tant d'una cosa com de l'altra, s'incrementen les possibilitats turístiques del municipi. Però també és cert que en la mesura que Vilaplana s'assembla més a qualsevol altre poble perd també oportunitats en aquest sentit. Per això és tan important mantenir l'estructura urbana i social que ens fa distints i la gran sort és que això és bo per al turisme, però també es bo per a les persones que hi viuen.

Enguany, que se celebra el 50è aniversari de l'annexió de la Mussara a Vilaplana, hi ha gent que es pregunta per què no s'ha tret profit d'un lloc tan privilegiat i emblemàtic. Com ho veu el professional?

La història i la geografia ens donen moltes lliçons. El primer que cal preguntar-nos és perquè el nucli de la Mussara s'ha deteriorat de la manera que ho ha

fet. Viure a la Mussara era molt dur, els recursos bàsics molt dispersos i això comporta un poblament disseminat, la terra és poc generosa i davant les millors condicions de vida i de treball d'altres zones molt properes, l'emigració va ser l'única solució dels seus habitants.

Després cal preguntar-nos què significa treure'n profit. Probablement no tothom pensa el mateix.

Els que ens dediquem a pensar de manera professional sobre els llocs com la Mussara intentem veure quin és el paper i la funció que pot jugar un nucli abandonat com la Mussara a l'actualitat. Si la geografia ens indica les dificultats de la vida en aquest poble, hi ha altres indicadors que ens ensenyen que hi ha propostes molt arriscades. Als Motllats, sense anar més lluny, podem veure el fracàs d'una urbanització. L'aïllament, l'escassetat d'aigua i el despoblament dels pobles veïns ens obliguen a buscar el futur en altres àmbits.

«Avui el conjunt de la societat demana espais naturals ben conservats i amb qualitat ambiental.»

A mesura que la societat urbana s'ha anat consolidant, bona part dels espais rurals canvien la seva funció productiva cap a altres funcions més relacionades amb el temps lliure i el medi ambient. Per tant el futur de la Mussara estarà vinculat a aquestes noves funcions que es poden veure molt potenciades si finalment es declara el Parc Natural de les Muntanyes de Prades. Aquests factors no sempre són ben compresos per la població local i això fa perdre oportunitats

Fa uns anys hi va haver el projecte de construcció d'un hotel

allà dalt, que finalment, per diverses pressions, no va arribar a qual·lar. Amb la perspectiva del pas del temps, consideres que hauria estat un bon projecte, per a un millor desenvolupament turístic de les Muntanyes de Prades?

Rotundament no. Per diverses raons. N'hi ha que tenen un caràcter tècnic i que poden ser fins i tot discutibles. Altres són de caràcter legal i si de cas cal discutir la llei.

Quan es proposen equipaments com els d'un hotel cal tenir en compte no únicament la viabilitat econòmica del projecte, que tampoc era clara, sinó com s'integra a l'entorn. Un dels problemes dels pobles de les Muntanyes de Prades, Vilaplana inclosa, és la dificultat de generar diversitat de llocs de treball i, vist des d'aquest punt de vista, l'hotel podia significar una oportunitat, però més enllà d'aquesta dificultat hi ha la de mantenir i gestionar els recursos dels municipis, uns municipis molt petits i que amb prou feines mantenen població amb la conseqüència de pèrdua de serveis ciutadans. Fer l'hotel dalt a la Mussara significa generar una nova urbanització a la qual cal dotar de serveis i tenim prou exemples de la dificultat que imposa el medi. Fins i tot això es pot solucionar, ja que només és un tema de diners, però sembla molt més assenyat que aquests equipaments se situïn dins de la xarxa urbana dels municipis per aprofitar totes les sinèrgies econòmiques que l'equipament pot impulsar. Superat això caldria parlar d'altres aspectes vinculats a la dimensió del propi equipament.

En tot cas tot és discutible. El que no em sembla de rebut és plantejar projectes que estan contra la llei i que això es faci des del govern em sembla del tot immoral. Encara recordo com Jordi Pujol, aleshores president de la Generalitat, donava suport al projecte

VIALMA SAT

Esclofolladora
d'avellanes

Jaume Salvat Salvat
C. Major, 14
43380 VILAPLANA
Tel. 977 81 50 13
c.e: salsa@maptel.es

Pg. de la Mussara, 1
Vilaplana del Camp

PINTURA DECORATIVA

Josep M. Garcia

Tel. 977 815 078
Mòbil 619 233 190

i assegurava tot el suport institucional. Això va despertar moltes expectatives, totes legítimes, des dels propietaris dels terrenys, a persones que pensaven de treballar-hi (l'hotel s'havia d'inaugurar aprofitant l'estrena del segon mil·lenni) i al propi consistori de Vilaplana, que veia la possibilitat de millorar les seves finances.

En aquells moments, des de la Universitat Rovira i Virgili teníem contactes directes amb el Departament de Medi Ambient i consultant sobre el tema ens van assegurar que aquell projecte, en la forma que es presentava, era impossible que es fes en el lloc proposat, ja que les normatives ho impediien de totes totes. La prova de tot això és que l'empresa promotora no va continuar cap dels tràmits administratius per tirar-lo endavant i no se n'ha sentit a parlar mai més. Terrasud va fer una important tasca de denúncia, però és imperdonable que els càrrecs públics generin falses expectatives a consciència.

De la història de l'hotel en queda un amarg record i unes ferides que no sé si estan tancades del tot. Les poques persones que convivim a Vilaplana compartim els mateixos espais que ens són comuns i la defensa d'unes posicions o altres varen agafar caires molt personals. Alguns van interpretar que l'oposició a l'hotel era una afronta a la seva persona, no entenien que un cop que els tocava la loteria es volgués anul·lar el joc. A Vilaplana hi va haver una fractura veïnal i per aquesta raó em sembla immoral que des de l'administració es defensin projectes que no es poden fer mai realitat perquè mentre el Molt Honorable girava pàgina i mirava cap a un altre lloc, sense donar mai cap explicació, al poble ens vàrem quedar dividits, empenyats i alguns enganyats. Això és imperdonable.

Ara estan de moda els centres d'interpretació, vols dir que no se-

ria viable posar-ne un a la Mussara? Per cert, explica'ns breument què són aquests centres...

Començarem pel final, un centre d'interpretació és un equipament que pretén mostrar d'una forma més o menys didàctica, més o menys lúdica, algun aspecte que té a veure amb la història, la tradició, la tecnologia o qualsevol altre tema. El fet diferencial del centre d'interpretació és que no és una col·lecció, sinó que utilitza els objectes, originals o no, o les tecnologies per a construir un relat. D'aquí el seu nom, interpreta una realitat segregant-la de tot el conjunt. Per tant, l'important és allò que es vol explicar i els objectes no són un fi en si mateixos sinó que passen a formar part de la història narrada. Per tant en un centre d'interpretació no cal exposar-ho tot, ni cal que els objectes siguin originals. La finalitat d'un centre d'interpretació és més la de difondre i comunicar que la de conservar i investigar.

Pel que fa a la Mussara, passada la Festa Major de sant Sebastià, i precisament per commemorar el 50è aniversari de l'annexió del poble de la Mussara,

es va presentar un treball per definir els usos i les activitats per ordenar les accions a realitzar en aquest entorn de cara al futur. El projecte, encarregat a l'empresa Simbòlic penso que és un pla de treball molt valuós ja que combina la necessitat de preservació del lloc i que no sigui només un monument a la nostàlgia. Això ho fa tenint en compte les possibilitats i les necessitats del poble de Vilaplana, zonificant i definint els usos per distintes zones i tenint en compte el paper que pot jugar en un entorn natural com el de les Muntanyes de Prades.

Veig que últimament treballes també en el camp de l'enoturisme. A grans trets, en què consisteixen els teus projectes?

El que des de l'inici em va cridar l'atenció de l'enoturisme o, com altres anomenen, el turisme del vi és com alguns territoris han recuperat aquesta activitat, la qual cosa ha permès el manteniment del paisatge i de l'activitat agrícola dotant-la de prestigi social i econòmic. Per tant, el meu interès rau a esbrinar quins són els factors que ho han fet possible per veure si això es pot reproduir en altres espais.

Entrevista

L'agricultura passa per moments molt difícils i entendre aquest fenomen ens pot donar pistes de com mantenir altres paisatges, més enllà del paisatge vinícola, altres paisatges diversos, com els de les oliveres, els de l'arròs, els dels fruiters o, per què no, els dels avellaners.

Conservar aquests paisatges a part del valor econòmic té un valor clarament emocional que ens vincula amb els nostres avantpassats, les nostres famílies i les nostres tradicions. Quan això es perd, genera un cert desassossec i l'abandonament genera problemes ambientals que sobrepassen l'àmbit local.

Vilaplana és un dels pocs pobles on en comptes d'incrementar-se la producció del vi, l'ha anat retallant dràsticament. Retornar a les arrels de les veremes, no seria un factor d'atractiu turístic pel poble?

Jo trobaria lamentable que la verema fos exclusivament un factor d'atracció turística. On la verema és atracció és en els llocs de tradició vitivinícola. En tot cas caldria pensar si el vi pot ser una alternativa als conreus del poble i després podríem pensar en com ho incorporem a l'activitat turística.

A Vilaplana hi ha altres produccions que caldria valoritzar, i això no és fàcil. És admirable l'esforç que ha fet la cooperativa envasant la producció d'oli local a través de la marca Soldò, però tot i així cal veure com podem incorporar els valors de l'entorn en els nostres productes. Les nostres produccions difícilment poden competir amb les d'altres zones, però això no vol dir que no es pugui fer. El turisme, des d'aquest punt de vista, hi pot contribuir ajudant a fer entendre aquest espai de producció, però no és suficient. Cal el convenciment que això és possible i acompanyar-lo d'accions de creació de producte i de comercialització adequades.

Tot això està a mans de la ge-

neració que puja i actualment no ho tenen fàcil els joves...

Els joves mai no ho han tingut fàcil però tenen una gran sort. Tenen a les seves mans el futur. Potser hem viscut uns anys on semblava que ja tot estava fet, que només calia esperar i que el progrés esdevenia de forma natural. Ara hem vist que això era un miratge i estan passant coses molt interessants. Els indignats en són una mostra i més enllà de la seva capacitat propositiva són un clar indicador d'un canvi de mentalitat en el sentit que cal agafar el protagonisme en primera persona. Són hereus d'altres moviments interessants, com els que estan creant noves formes de relació comercial a través del consum de proximitat i les xarxes relacionals o la banca ètica per citar alguns exemples. El futur és dels joves i de les seves idees, no sempre compreses per les altres generacions.

Cada generació porta una càrrega diferent de l'anterior. Pel que has dit al principi, i per acabar, vas viure una època de transició. Un moment en què els joves s'unien a col·lectius per mirar de fer un món diferent. A Vilaplana hi havia el Col·lectiu Llibertari, on s'aplegaven joves amb moltes inquietuds. Què en queda d'aquell moviment?

Ho dius molt bé, cada generació porta càrregues diferents i a cadascú de nosaltres ens han quedat coses diferents.

Vist en la distància podríem pensar que no en queda res, però a nivell personal vaig aprendre moltes coses. Col·lectiu vol dir que no podem fer gaire cosa sols, la força del grup és més important que la força de les sumes individuals, també significa que formem part d'una col·lectivitat en la qual hi tenim responsabilitats individuals i per tant no en podem ser simples espectadors i n'hem de ser actors decidits.

El col·lectiu ens va permetre fer coses extraordinàries, concerts, xerrades i actes més propis de les grans ciutats que d'un poble com Vilaplana, però vàrem demostrar que quan es vol es poden fer coses que semblen impossibles. Aquesta és la força del col·lectiu i és una constant vigent avui dia.

Llibertari era i és una paraula molt maca, significa assumir la llibertat en totes les seves conseqüències, el complement ideal al col·lectiu, l'individu que assumeix la responsabilitat dels seus actes. Una tasca gens fàcil que té com a únic premi la satisfacció personal però també el reconeixement social. En aquell moment llibertari tenia molt de significat sobretot en una societat en transició de la dictadura a la democràcia, de la família patriarcal i jeràrquica a la família igualitària, d'una societat conservadora i atemorida a una societat oberta i participativa. Tot això no va ser fàcil, però ens va formar com a persones i en el fons encara és vigent.

En un altre ordre de coses des del Col·lectiu Llibertari vàrem ser capdavaners, vàrem parlar d'ecologia i de reciclatge quan encara es llançava la brossa al riu, vàrem ser objectors de consciència quan encara la mili era obligatòria i l'objecció castigada, vàrem reivindicar un món sense nuclears abans que els accidents fessin que la primera potència econòmica d'Europa renunciés a aquesta font d'energia, i estàvem convençuts, i encara ho estic, que les actituds individuals poden canviar el món.

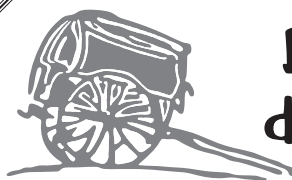
Segur que el món actual no és el que havíem imaginat, però les utopies són això, un motor que ens fa avançar, però també és igual de cert que, malgrat que hi ha molts reptes socials econòmics i ambientals pendants, hi ha moltes coses que han canviat més del que podríem imaginar.

■ ■ ■

**FERRO
ALUMINI
INOX**

Tels: 977 76 82 68 - 670 45 59 04

**La Tartrana
de Cal Munter**

Confort en Allotjament Rural

Àngel Guimerà, 9 - 43380 VILAPLANA
Tel. i Fax 977 815 160 - Mòbil 687 415 898
www.latartrana.es

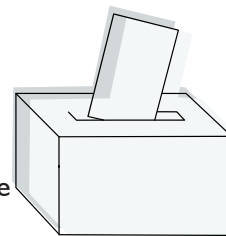
 La redacció

**Resultats de les eleccions
municipals a Vilaplana del
passat 22 de maig.**

Cens	488
Vots	410 (84,02%)
Abstenció	78 (15,98%)
Nuls	14
Blancs	5

Alcalde:
Tomàs Bigorra
Munté
UV-ERC-AM

Regidors:
UV-ERC-AM: Jaume Cabré Salvat,
Xavier Mariné Hugas, Jordi Mateu Huguet
CIU: Jaume Huguet Ferré, Anna Gallisà Mestre
PSC-PM: Enric Prats Bové

2011				2007			2003		
Partit	Vots	%	Reg.	Vots	%	Reg.	Vots	%	Reg.
UV-ERC-AM	185	46,72	4	228	52,53	4	202	49,63	4
CIU	118	29,80	2	81	18,66	1	92	22,60	1
PSC-PM	82	20,71	1	115	26,50	2	110	27,03	2
PP	6	1,52	-	-	-	-	-	-	-

Ple de constitució de l'Ajuntament de Vilaplana Discurs de presa de possessió de l'alcalde Tomàs Bigorra

Srs. regidors, Sra. regidora, Sr. secretari, amics i amigues, veïns i veïnes... bon dia a tots.

En primer lloc vull donar la benvinguda als nous regidors Xavier Mariné, Jaume Ferré, Anna Gallisà i Enric Prats.

Aquest acte, el de constitució de l'Ajuntament, posa fi a un procés llarg i ple d'emocions que culmina amb l'elecció dels membres de la corporació i l'alcalde, que són les persones que hem de governar el present i el futur més pròxim del nostre poble.

Durant la campanya electoral, cada candidatura s'ha esforçat i ha exposat el programa i les propostes. Analitzats els continguts, es constata que hi ha grans coincidències programàtiques, si més no pel que fa a les propostes més importants.

Els resultats de les eleccions del 22 de maig passat han estat clars i contundents, tot revalidant la majoria absoluta de la candidatura Units per Vilaplana- Esquerra- Acord Municipal, amb un 46,72 % dels sufragis i 4 regidors.

Dels 7 regidors que conformen l'Ajuntament, 4 exerciran per primer cop, i això ha comportat una renovació important del consistori. Un d'aquests regidors nous és d'Units per Vilaplana, i també ho són els dos de CIU i el del PSC. En aquesta configuració renovada del consistori hi ha dipositada la voluntat i la il·lusió d'un poble, Vilaplana, per tirar endavant i assolir el millor. Entenem i entenc que no podem defraudar-los.

Les persones que conformen les llistes s'han compromès en campanya a aportar idees i a treballar en equip per sumar esforços amb l'únic objectiu de la millora del nostre poble, intentant fer-ho mitjançant la participació activa des de l'acció de govern a l'Ajuntament.

Per això, Units per Vilaplana, a partir de l'endemà de les eleccions, ens hem posat a treballar en aquest projecte per estructurar l'organigrama de l'Ajuntament d'acord amb la nova situació.

S'ha creat la Junta de Govern, amb tots els grups representats, com a òrgan de coordinació entre regidories i presa de decisions més immediates. S'han ofert inicialment regidories amb responsabilitats al regidors de CIU (Agricultura i Espai Públic, Promoció de la Salut i Comerç) i al PSC (Esports). També s'ha ofert la 2 tinença d'Alcaldia a CIU.

S'ha arribat a un principi d'acord amb CIU i ara comença una nova etapa amb molta responsabilitat, plena d'il·lusió i

molta feina. En 15 dies s'ha d'acabar de reorganitzar el cartipàs municipal, amb el qual ens hi sentim còmodes, i de quadrar-hi les necessitats i exigències, tant les materials com les humanes. Però caldrà afinar i ajustar-nos a les disponibilitats reals. En uns moments com els actuals, de grans dificultats per a les administracions i les persones, els veïns esperen molt de nosaltres!

La votació que s'acaba de produir per a l'elecció de l'alcalde té un significat transcendent i molt important perquè visualitza la confiança i el suport obtingut del conjunt de regidors que conformen el Consistori, i és fruit de les voluntats de treballar conjuntament en una mateixa direcció.

El resultat obtingut en les eleccions del 22 de maig passat per la candidatura d'Units per Vilaplana ha estat molt clar. Tot i així, hem treballat decididament per buscar un encaix de totes les forces polítiques al govern de l'Ajuntament. Perquè ens ho creiem i perquè n'estem convençuts.

Però, finalment, la candidatura del PSC ha decidit lliurement votar en blanc. I jo em pregunto: on han quedat la receptivitat a les propostes fetes? I les voluntats expressades a bastament durant la campanya? On han quedat quan la resposta que es dona a la proposta de govern és un rebuig frontal sense avis previ? Però el camí és llarg, molt llarg i feixuc, i al cap i a la fi, el temps posarà les coses al seu lloc!

El suport, en aquest cas de CIU, és un bon inici de mandat. No és un vot en blanc, no és una renúncia, cadascú actua des del seu punt de vista, però és allò de "tu al davant i nosaltres al darrere" o bé aquella expressió tan popular que és "fer pinya". I en aquest cas de paraules plenes de sentit, de veres! Per tant no puc, no podem, estar més satisfets, tots plegats!

Com deia, la situació actual que ens toca viure és complexa i difícil, i, per si algú encara no se'n ha assabentat, a nosaltres ens afecta de ple.

Per tant, ara i aquí demano a tots el regidors sense excepcions, responsabilitat, implicació, treball, diàleg i coherència, com també us dic que no toleraré en cap cas la deslleialtat institucional.

A partir d'ara només espero que el nostre treball compleixi les expectatives esperades i desitjades pel ciutadans que ens han fet confiança.

Molts èxits i molta sort!

Tomàs Bigorra i Munté
Alcalde de Vilaplana

Vilaplana, 11 de juny de 2011

Tomàs Bigorra Munté

La Redacció

1.- Què n'esperes d'aquest mandat i què creus que pots aportar al municipi de Vilaplana com a regidor?

2.- Quines creus que són les prioritats de Vilaplana?

3.- Consideres que el càrrec de regidor hauria de ser remunerat?

4.- Creus que el consistori ha de fer un treball d'equip o s'han de prioritzar les línies de partit?

Preguntes en format breu:

1.- Quines són les seves habilitats o punts forts?

2.- Davant la crítica, com reacciona?

3.- Què farà a partir d'ara, cada dia de 14 a 17 hores? I els diumenges?

4.- En aquests moments, se sent una persona que agrada als altres?

5.- Creu que és una persona important?

1.- En primera instància, espero que els regidors exerceixin les funcions per les quals han estat escollits amb dedicació, amb responsabilitat i amb lleialtat institucional.

Amb el treball diari i l'experiència acumulada, estic segur que podrem tirar endavant bona part dels objectius proposats durant la campanya electoral.

2.- Aquestes prioritats han quedat molt ben definides i molt ben explicades en el nostre programa electoral i en els actes que hem fet en campanya. D'entre totes les prioritats, en destacarem la creació del centre d'atenció a la gent gran, la construcció del nou consultori mèdic i continuar amb la pavimentació i serveis de carrers.

3.- Sóc dels que penso que tota feina que comporta una obligació ha de ser remunerada. El desenvolupament de les funcions de regidor comporta haver de dedicar molts esforços i temps, i sempre s'acaba traient de la dedicació a la família o al lleure..., però almenys hi ha alguna compensació per les despeses motivades per visites oficials i despeses de viatge. I en el cas que estigui justificada la dedicació d'un regidor durant una part de la jornada laboral, no ho veig malament.

4.- En un ajuntament de les di-

mensions com el nostre no hi ha línies de partit. Les candidatures preparen un programa basat en l'experiència i el coneixement que tenen del municipi, i que després serà refrendat pel poble. Després de les eleccions, i en funció del suport obtingut, aquest projecte s'aplicarà en la mesura de les disponibilitats reals.

Pel que fa al treball en equip al consistori, es pot fer de dues formes diferents, totes correctes i legítimes, en funció de la voluntat personal del regidor.

Una més directa i participativa des del govern, tot impulsant en la mesura de les possibilitats les propostes del programa per a fer-les realitat. L'altra, des de l'oposició, fent un seguiment i control del govern municipal. Cadascú ha d'escollir quina forma de treball vol exercir. En tot cas, jo em quedaria amb la primera.

Preguntes en format breu:

1.- El treball i la constància.

2.- Sempre he acceptat molt bé la crítica. Per a mi sempre ha estat una font d'oportunitats.

3.- El mateix que he fet sempre, els dies de cada dia en aquesta hora acabo de dinar per a entrar a dos quarts de 3 del migdia al despatx professional.

Els diumenges habitualment dino amb la família, ja que és l'únic dia que podem fer-ho.

4.- No m'he aturat mai a pensar-ho, però considero que sóc amable i respectuós.

5.- No, sóc un veí com qualsevol altre que té encomanada una responsabilitat durant quatre anys per votació de poble.

■ ■ ■

AGR BOTIGA

AGR BOTIGA
COOPERATIVA DE L'ALEIXAR

Hi trobaràs la millor selecció de productes naturals de la terra.
Oli, vins i caves amb D.O. Gran varietat de fruits secs.
A més productes de qualitat elaborats artesanalment.

Obert cada dia de 10 a 1 i de 5 a 8, diumenges d'11 a 2 (dilluns matí tancat)

C/ de Guardiola, 58
43381 L'ALEIXAR
Tel. 977 815 290
Tels. oficina:
977 815 584 - 977 815 105

Els 7 regidors responen

Jaume Cabré Salvat

1.-N'espero lleialtat institucional. Es a dir que allò que hom aprova a l'ajuntament després, agradi més o agradi menys, en som responsables dels acords presos, i no podem fer veure que aquell acord que has pres no va amb tu.

Tots els regidors elegits portem la motxilla plena de càrrega positiva per intentar fer moltes coses, però a més d'això crec que puc aportar experiència.

2.-Les més importants. Solucionar la greu problemàtica de la gent gran.

Tirar endavant el projecte del consultori mèdic

Continuar millorant les infraestructures municipals.

3.-Sí, sempre i quan sigui com ara, que va a càrrec de la Generalitat i no a càrrec del pressupost de l'Ajuntament com es feia abans.

4.-Sí, per línies de partit entenem una dependència local als interessos dels aparells dels partits, almenys per nosaltres, aquesta dependència acaba al pont gran. Ara bé, si entenem les línies de partit com a grup local, seria "collonut" fer compatibles les dues possibilitats. Però no podem oblidar que cada candidatura es va presentar amb un programa i que els veïns/ens van escollir el que creien millor per Vilaplana i que després dels quatre anys se'ns valorarà per la feina feta i els compromisos assolits.

Preguntes en format breu

1.-La lleialtat, el compromís i saber quin és el rol que em pertoca.

2.-Intento extreure de totes elles el positiu que tenen.

3.-Continuar fent el que sempre he fet.

4.-Espero que almenys continuï agradant a la meua dona...i que duri !!!

5.-Ni més ni menys que abans.

Jordi Mateu Huguet

1.- Espero que tots els grups amb representació municipal treballin en benefici de Vilaplana. Indistintivament si entren a govern o es queden a l'oposició i sobretot lleialtat i coherència en els acords que es puguin prendre.

Puc aportar moltes hores de treball i l'experiència d'aquests quatre anys.

2.- Sens dubte i degut al gran nombre de persones grans que hi ha a Vilaplana la prioritat a de ser el Centre de dia. Degut a la ràtio d'edat que hi ha al municipi és un tema que ja el tenim a tocar. També és important la Construcció del nou consultori mèdic, acabar la remodelació amb el tema dels carrers o millorar la cobertura per poder treballar amb les noves tecnologies.

3.- Si, sempre que sigui a través d'una subvenció i no representi una despesa pel consistori. Quan ens presentem a les eleccions tots diem que ho fem per treballar pel poble. Personalment sempre he dit que jo he de viure de la meua feina i no pas de la política.

4.- Quines línies de partit? Les línies que presenten els partits locals o les que venen guiades de fora? Sempre he pensat que a Vilaplana no s'ha de fer política. Som un poble petit i tothom a de posar el seu granet d'arena.

Preguntes en format breu

1.-Treball i compromís.

2.-Si la crítica va acompanyada de la mentida, malament.

3.-El mateix de sempre, dinar i veure la Riera. I els diumenges dinar a cal sogres.

4.-No soc jo qui ho ha de dir. Intento tenir " bon rotllo " amb tothom.

5.-Per la meua dona i les meues filles sí. I amb això ja en tinc prou.

Xavi Mariné Hugas

1.-Espero que des de l'Ajuntament es pugui continuar la feina feta fins avui, i ho aconseguim treballant entre tots els grups del poble. Per part meua, hi aportaré el treball i la il·lusió.

2.-L'atenció al vilatà, des dels més petits fins als més grans, portant a terme els projectes presentats en campanya. Com a més importants i immediats, en destacaria el centre de dia i el consultori mèdic.

3.-D'entrada em vaig presentar sabent que no hi havia remuneració. Crec que ha de ser així. Ja veurem què opino d'aquí a quatre anys!

4.-Crec s'han d'intentar portar a terme els principals punts del nostre programa, buscant la manera més adient, factible i profitosa per al poble, i també s'han d'analitzar les propostes de totes bandes.

Preguntes en format breu

1.-L'organització.

2.-Si té bona base, intento treure'n lliçons.

3.-A les 14 estic dinant i a les 15 comença la meua jornada de tarda. Els diumenges me'ls marcarà l'agenda...

4.-No ho sé, la veritat.

5.-Per als meus espero que sí, sobretot per als meus tres fillols!

FARMÀCIA
M. TERESA HUGUET VILELLA

Sant Isidre, 7
43380 **VILAPLANA**
Tel. 977 815 379
thuget@coft.cat

Jaume Huguet Ferré

1.- Desitjo que sigui diferent a les anteriors, que hi hagi diàleg, consens i opinions diverses entre els tres grups municipals, d'aquesta manera poder arribar a acords que puguin millorar la qualitat de vida de Vilaplana, i crec que això és el que n'espera el nostre poble en els propers anys. Espero poder contribuir a una bona relació dins i fora del consistori, espero animar a la gent que hi participi i sobretot espero poder aportar treball en grup i individual, i poder fer així les coses d'una manera diferent, de forma oberta i transparent.

2.- Les prioritats són lo que la gent li fa falta, tant en el dia a dia, com al llarg de l'any, i ser coneixedor de les necessitats, dels problemes i les inquietuds i així poder donar-hi resposta. També les nostres prioritats les vaig explicar en el nostre programa, com per exemple seria la habilitació del consultori mèdic, o la ludoteca "centre de dia", parc infantil per la canalla, wifi,..., entre d'altres.

3.- Penso que no. En un ajuntament com el nostre, amb pocs recursos econòmics, una despesa com aquesta encara debilitaria més els pressupostos. En aquesta situació, l'ideal és que un regidor treballi pel poble d'una manera totalment altruista.

4.- Evidentment s'ha de treballar en equip, com bé diuen la unió fa la força, en aquests moments de dificultat econòmica i social, crec que és bo sumar esforços, lo important no és el color polític, l'objectiu comú per les diferents forces, ha de ser Vilaplana i la seva gent, tal com hem dit tots en els nostres respectius programes.

Preguntes en format breu:

1.- Em caracteritzo per ser una persona pacient i optimista, que intenta empatitzar amb tothom mirant les coses des de diferents punts de vista, escoltant i dialogant amb les persones. En situacions de crispació i desacord, m'agrada buscar aquells punts en comú i trobar la solució que afavoreix a tothom.

2.- Intento analitzar què a dut a l'altre a fer aquesta crítica, saber en quin punt em puc haver equivocat i veure si puc millorar en algun aspecte.

3.- Depenent de com es configuri el consistori, reajustaré les meves activitats diàries a les noves tasques assumides. Els diumenges els continuaré dedicant a la família però sense deixar d'atendre i assistir a aquelles activitats que es realitzin al nostre municipi.

4.- Agrado i desagrado igual que abans. La meva intenció no és agradar sinó que la gent confii en mi.

5.- Sí, segueixo sent important per totes aquelles persones que com la meva família i els meus amics han estat sempre al meu costat. Per mi, ells també són molt importants. No sóc ni més ni menys important que la resta de gent del poble.

Anna Gallisà Mestre

1.- N'espero, sobretot, una altra manera de fer. N'espero diàleg obert, bon ambient i ganes de fer poble per part de tots els membres de l'Ajuntament. Crec que la política en un poble petit es pot fer d'una altra manera i treballaré per demostrar-ho, tant si estic al govern com a l'oposició. M'agradaria activar la participació ciutadana en la vida social i cultural del poble, engrescar la gent a ser activa, a ser emprenedora, a contrarestar la tendència generalitzada d'esperar que tot ens vingui donat i fet. Per mi, això seria una bona cosa a aportar.

2.- Per mi la prioritat són la seva gent, cal que se sentin escoltats i representats. En un moment en què es podran fer poques infraestructures, crec que es necessari fer aquelles que tinguin en compte les necessitats reals de la població.

3.- No, crec que els regidors d'un poble petit ho han de ser per vocació i que la vida ens l'hem de guanyar fora. Portat entre tots es pot fer. De totes maneres hi ha vegades que hi ha reunions o visites que cal fer dins els horaris laborals i els que treballem en empreses privades cal que demanem vacances o dies sense sou, perquè no em sembla bé que l'empresa se'n ressenteixi. En aquests casos potser sí que cal compensar aquestes hores, les de fora de l'horari laboral, han de ser absolutament voluntaries.

4.- Crec que s'ha de fer un treball en equip, que vol dir que tots hem d'estar informats de tot i tots hem de parlar per arribar a un acord per acostar les línies de partit sense perdre de vista que l'objectiu és fer Vilaplana. En general els programes són molt semblants, la manera d'executar-los pot ser diferent, només depèn de la voluntat de tots, també del partit amb majoria que sempre pot imposar el seu parer i silenciar els minoritaris, l'arribar a un punt que faci possible i còmode el treball en comú.

Preguntes en format breu:

1.- Sóc treballadora, sempre he tingut vocació de servei, no m'acostumo a queixar del que no m'agrada, intento millorar-ho. M'agrada fer feliç a la gent i veure'ls riure i disfrutar.

2.- Quan és destructiva no m'agrada i em fa mal al fetge. Quan la crítica es constructiva m'ajuda a la reflexió i la millora.

3.- Home, normalment entre setmana aquesta franja horària dino i treballo. Els diumenges faré com ara, una mica de tot: anar a caminar, estar amb la família i els amics i assistir a les activitats del poble. Ben repartides les hores donen per molt.

4.- No crec que la paraula sigui ben bé agradar, però em sento molt còmode treballant amb tothom i això normalment crec que és un fet recíproc. També tinc els meus detractors, però aquests són el que posen el puntet de sal a la vida.

5.- Sí, sóc molt important pels de casa meua i pels meus amics, com tots ho som en el nostre cercle vital. Per la resta ni soc important ni imprescindible, desenganyeu-vos, com no ho és ningú.

Enric Prats

1.- Que es facin realitat les necessitats més immediates per als vilatans i que es faci més fàcil i còmode el dia a dia. La meua aportació sempre serà pensant en les persones i amb Vilaplana.

2.- Arreglar la consulta del metge, fer el centre de dia, l'escola bressol, posar al dia el pla urbanístic i promoure habitatge.

3.- El càrrec de regidor a l'ajuntament de Vilaplana no hauria de ser remunerat, ja que entenc que la implicació ha de ser desinteressada i amb voluntat de servei al poble.

4.- Hauria de ser un treball en equip. Però també veig, (arran de la reunió que vaig tenir amb el futur alcalde i els tres futurs regidors de la força més votada), que serà difícil una entesa. Sobretot amb el model de gestió. Fins ara no s'ha gestionat bé i tot fa pensar que seguirà així.

Preguntes de format breu

1.- Imaginació, optimisme i gestió molt acurada.

2.- La crítica sempre l'agafo per la part positiva. Gràcies a la crítica millorarem.

3.- Com fins ara, tinc una hora escassa per dinar i tornar a la feina. Els diumenges els dedico a les feines del tros i la família.

4.- No hauria de ser jo qui respongués aquesta pregunta.

5.- Ni ara ni mai m'he considerat important. Això sí, ara tinc l'obligació i el deure de representar totes les persones que m'han dipositat la seva confiança en forma de vot.

Indignats, efectes col·laterals

✍ *Mariona Quadrada Monteverde*

Més enllà de les acampades en el sentit físic, dels manifestos que n'han sortit, de les assemblees públiques generades hi ha un aspecte que per a mi té una importància capital.

Durant anys sencers he sentit frases, converses, paraules relatives als "joves" (massa àmplia aquesta denominació) com si fossin una bossa social de des preocupats, descreguts i com a generació nini, (quina ràbia aquesta paraula!). Com si es tractés d'uns paràsits que, d'altra banda, suposant que ho haguessin estat, alguna responsabilitat hi devíem haver tingut els que ja no som tan joves, dic jo. Generacions sobreprotegides, generacions que ho han tingut tot tan fàcil, gent que no té inquietuds, que no es compromet, que s'acomoda... Igual que els grans, o no? Doncs bé, jo crec que ens han donat una bona lliçó de compromís i, sobretot, d'autogestió.

Que grups heterogenis, gent que ni tan sols es coneixia entre ella, hagi estat capaç d'aguantar ben bé un mes al carrer, exposant la indignació per la mala gestió social en general i al món, manifestant que ja n'hi ha prou de privilegis i que en aquest món tots tenim dret a tot, ho trobo heroic. En un moment en què les dretes estan envaint els territoris d'allò públic per aixecar nous feus cada vegada més privats i mancats de democràcia directa i equitativa, aquests joves desaprensus, ens han mostrat amb la seva veu i les seves accions que no estem encallats, que hi ha regeneració i que són capaços d'acampar i de molt més.

Potser molta gent s'ha quedat al marge de saber que a les nostres places, en el nostre cas de Reus, El Mercadal, s'hi han fet xerrades, concerts, menjars per a tothom, s'ha netejat, s'hi ha parlat, en definitiva, s'hi ha treballat i tot això amb un model d'autogestió espontani i sense diners. I doncs? No éreu incapaços de fer res per vosaltres mateixos?

Arribat el moment actual les forces minven i la gent ha de treballar o estudiar o el que sigui, les acampades toquen a fi i la gran pregunta de la gent menys vinculada potser és, i ara què? De què servirà tot això?

Doncs bé, jo penso que aquestes preguntes responen al model de societat que ens hem deixat tenir fins ara, la caducada. La premsa, la immediatesa, el resultat ja, la competitivitat, l'efimeritat de les coses... Per què no deixem que tot faci el seu curs? Per què no pensem que tot el que està passant és un procés i que el propi subjecte de l'acció és precisament aquest procés mitjançant el qual anem anant cap a... Per què necessitem una conclusió ràpida? No està bé que s'hagi produït una mini revolució, de moment? No és bo tirar endavant sense voler menjar-se el món en dos dies? No està bé poder pensar i debatre amb tranquil·litat per poder ponderar activitats i propostes?

Hi haurà grups de persones que s'organitzaran per dur a terme accions concretes. D'altres ho faran des de grups ja organitzats. D'altres pensaran i ho escriuran o ho cantaran o ho pintaran. Alguns escamparan el missatge de forma particular a la feina, amb la família, amb els amics i coneguts. I aquests joves tan dropos ja estan estudiant la forma de coordinar tot el que s'ha produït i es produirà de manera que existeixin unes trobades on qui vulgui hi pugui exposar el seu parer o les seves propostes.

Senyors i senyores de cabells blancs com jo, penso, sincerament, que estem en bones mans i us convidaria a escoltar atentament, sense prejudicis, aquestes veus joves d'indignació, a fer-les visibles als no tan joves, a reflexionar-les per, posteriorment, poder opinar i participar a millorar la forma de vida cap a models igualitaris que siguin autèntiques oportunitats per a TOTHOM. Tots som iguals i tots som diferents.

Sol viu

✎ *Montse Argerich*

Tinc l'oportunitat de passejar-me pel Sol, la plaça de Madrid que ha aplegat milers de joves, i no tan joves, desencantats, decebutos, en fi... cabrejats; per conversar, jaure i il·lusionar-se en assemblees dia rere dia.

L'origen va ser una crida a sortir al carrer el 15-M, sense convocatòria ni sigles: No som mercaderia en mans de polítics i banquers.

Mentre escric continuen en aquella plaça, empaperada de poemes, consignes i convits. Tan deliciós que no he pogut evitar anotar-ne totes les que em van cabre en uns paperets del moneder. I amb elles, en agraïment a l'escletxa que obre el moment, em permeto compartir-les en un relat que parla sobretot de la força col·lectiva.

Sin casa, sin curro, sin pensión, sin miedo

El detonant va ser el rebuig a un sistema en el que l'economia organitza completament la vida de les persones i a una xarxa política permissiva que es perd en les formes, i sovint també en el fons.

A aquestes alçades dóna la sensació que tot ha estat absorbit -sigui destruït o preservat- pels interessos del diner, dels calés. Però és que ja estàvem avisats... d'això se'n diu riquesa per acumular més riquesa.

Pisos i més pisos, vivendes en propietat per a tothom, segones i terceres residències, grans marques de vehicles, en fi, a l'ample....

Hem arribat on majoritàriament hem volgut, i hem complert tot el plec de condicions que se'ns va exigir: hem adquirit matèries primeres a bon preu -si cal, sense escrúpols-, hem utilitzat mà d'obra barata -que ara potser considerem excessiva-, hem estat clients de la nostra pròpia botiga -consumidors compulsius-, i hem generat unes condicions socials i polítiques ideals -un caldo de cultiu de corruptes que creix sense control-.

Part dels protagonistes som nosaltres (jo mateixa), aquesta capa intermè-

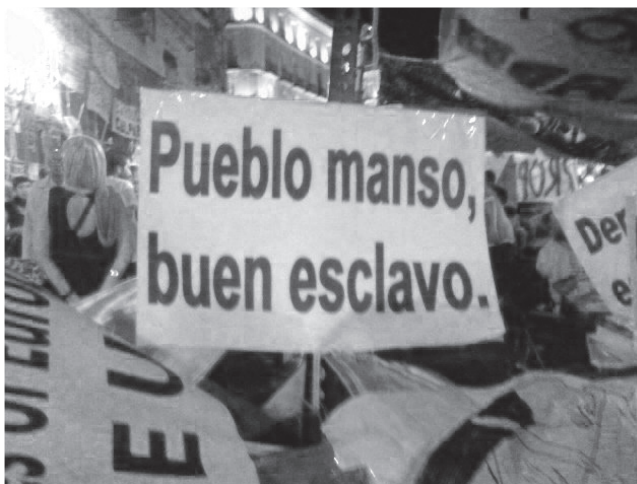

Foto cedida per Tre Borràs Cabacés

dia que ha gaudit d'uns sous més elevats que els dels nostres pares; i un estatus públic i social privilegiat. Això ens ha convertit, sense voler, sense saber, en un bon suport del sistema.

¿Soy yo el violento, el traidor, el injusto, el infiel, el asesino...? Ahmed

Un altre element que al llarg del temps ha servit per ajustar les necessitats generades, ha estat el segon 'exèrcit de reserva' (el primer van ser les dones), la mà d'obra de fora de casa, de fora del país, que hem incorporat al món del treball, en un sistema jeràrquic en el que els 'altres' cobren menys i fan les feines que no volem.

Els exemples de les grans potències europees mostren com el creixement econòmic també ha estat, i està, lligat a la gran disponibilitat de treballadors que des de les antigues colònies s'han anat desplaçant a la metròpoli. Quines feines fan els algerians a França? Els turcs a Alemanya? I el indis o paquís a Gran Bretanya?

El sistema ens organitza a uns i altres, a uns mitjançant els altres; però comencem a viure aterrits pels que venen d'Orient i del Sud, amb un radicalisme que no tolerem (No hi ha integristes catòlics en el nostre món que consideren la submissió de l'Estat a l'Església? No hi ha fonamentalisme polític en la Plataforma per Catalunya?).

La presència dels 'altres' en la nostra vida és una altra de les contradiccions a assumir, i un dels grans temes a resoldre. També hi ha indignats de fora a Sol.

Mamá, no te preocupes, sólo estoy haciendo la revolución

Arribat el punt de saturació, no sembla possible aturar la desmoralització i el desencant.

Ens hem lliurat a una mena de progrés que en aquest moment ens presenta la cara lletja de la història. Un progrés científic i tecnològic que ens ha permès, a nosaltres, gaudir d'una millor qualitat de vida, però ara exigeix un preu molt

alt per mantenir aquest privilegi.

I vista aquesta acampada, s'intueix que el moviment fa un intent per trobar solucions fora del sistema. No sé si encertades o no, però en tot cas apuntant a un altre camí.

¿No os dice nada mi voto en blanco? ¿No os dice nada mi indiferencia?

Està per veure en què acabarà. Però el resultat de les eleccions, confirma que no estan equivocats:

Un mapa pintat de blau conservador (per favor, algú pot explicar què ha passat a Còrdova?).

La disseminació de sigles que descobreixen la nostra 'superioritat' envers als de fora (algú pot explicar què ha passat a Badalona?).

La victòria d'uns possibles delinqüents (cóm és possible que un imputat per corrupció pugui sortir reforçat en unes eleccions?).

No ens hem d'alegrar que algú busqui la sortida d'aquesta foscor?

Cuando se apagan las farolas, brilla Sol

Europa ha de trobar altres fórmules. I per trobar, ha de buscar. Un convit a fer-ho està en totes aquestes places ocupades, n'hi ha més.

(En una de les nits a Sol es llegia en un llençol penjat: ***Grecia, despierta***. Al cap d'uns dies, una pancarta immensa a la plaça Sintagma d'Atenes, responia: ***Estamos despiertos ¿Qué hora es?***)

Només per això...

La crònica del PP

✍ *Lo Pep Pelat*

Clatell

El clatell és la part posterior del coll i té la funció primordial d'unir la carabassa amb el tronc per la part del darrere, malgrat que en té d'altres, com veurem tot seguit. Se'l coneix també per bescoll, clotell, batcoll, nuca, clatellera i -sembla un tecnicisme- occípit. Això en la forma diríem estàndard. Si volem augmentar o reduir-ne el tamany hi ha una colla de variants del mateix mot, heus-ne ací uns quants: clatellàs, clatellarro, clatellet, clatellatxo, clatellello, clatelleu, clatellí, clatelló, clatelliu, etc..., i té, com déiem, d'altres funcions força interessants, per exemple: determinar la qualitat de la raça i les prestacions intel·lectuals de llurs amos/mestresses. Així doncs, el qui és net de clatell és molt intel·ligent, per això solien dir: i que n'és de net de clatell aquell al·lot (en mallorquí), diu que a l'escola ja no li poden ensenyar res més perquè sap més que el mestre... En canvi, tenir llana al clatell vol dir que l'individu en qüestió és un barrufell, és a dir, un albat, un ésser càndid i innocent que s'ho creu tot. I és ben sabut que hom cau de clatell en rebre una nova molt impactant i inesperada. Aquesta nobilíssima part de l'anatomia humana és també receptora (el meu n'era força) d'aquells tant nostrats clatellots, coneguts també com clatellades, bescollades, bolets, pinyes, pinyacs, carxots, miquels, calbots, sabots o collades.... Mare de Déu, i s'extranyen que els de la meva generació sortíssim mig beneïts... Que en tenia de raó en Serrat, ¿què se'n podia esperar d'un personal tan clatellejat? Però aquest òrgan té més propietats, algunes d'elles diuen molt de l'individu portador, com ara ésser un "clatell d'estelles" (o que té els dos tendons ben sortits) vol dir que l'individu en qüestió és un fanàtic, un dogmàtic i més tort que un rabassó. Per altra banda, tenir els ulls al clatell vol dir que el seu poseïdor és un negat que no trobaria aigua a mar, i per tant li hauríem de treure les ruques del clatell per tal de deixondir-lo, espavilar-lo. I per aquells remeiers que no toquen gaires vores hom diu que curen el clatell a qui té mal de turmell. I, en la línia de les dites: "Home clatellut, gamarús o barrut" i, un pèl masclista però molt gràfic: "El porc ben clatellut i la dona ben mamelluda"...

En fi, ja veuen que aquesta part de l'anatomia dóna molt de sí... i això només és una petita part. Els diré però una curiositat. Ningú no ha sabut mai l'origen etimològic de la paraula "clatell", no se sap d'on ve; no és llatina, no és àrab, no és celta, ni és vasca, tampoc no hi ha cap evidència que sigui ibèrica..., de moment és un misteri.

Esquena

Aquesta part, encara noble, de l'anatomia humana (o no humana) també és molt profitosa. La podem localitzar entre el clatell, suara estudiat i les anques, dividida longitudinalment en dues parts pel rosari de l'esquena. Aquesta part tant vital de la persona acumula, com veurem més endavant, un munt de funcions, si fa no fa com el clatell. D'acord amb la seva mida i trets específics, el mot pot prendre diferents formes, totes elles força expressives, així vegem: esquenassa, esquenarra, esquenota o esquenot, esquenetxa, esquenel·la, esqueneua, esqueniua, esquenona, esquenoia i esquenarrina. En contrast amb el misteriós clatell, de la paraula esquena sí, que en sabem la procedència. Podria semblar una paraula vasca, com esquerra, però no, ve de la germania, exactament de "skina", i vol dir "os prim" i també "post". Des del punt de vista útils, s'ha de dir que els va com l'anell al dit als penques, a aquells que tenen un musell que se'l trapien o un fette com una rajada, perquè els serveix per tirar-hi qualsevol atuell engorros o matèria que impliqui una certa responsabilitat o compromís... No tindriem prou espai ací per recollir totes les al·lusions, locucions, expressions o refranys relatius a la paraula esquena. N'hi ha però, de força curioses; a tall d'exemple: tenim l'esquena de peix, que és la part superior de les carenes dels horts, llur coronació, anguliforme, perquè escupi l'aigua cap als costats i, l'esquena d'ase, que descriu una protuberància o bony. Anatòmicament, entre pit i esquena hi tenim el païdor, que és on hom deposita allò que s'ha crosplit. Per altra banda tothom sap què és viure amb l'esquena dreta, donar l'esquena o viure d'esquena a algú/quelcom i també en podem lligar un parell d'esquena a esquena, però potser algú no sap què és passar el gat per l'esquena d'algú..., doncs es veu que és una expressió antiga del Camp de Tarragona que voldria dir

aplicar un càstig o punició i que potser s'assembla una mica a la més moderna "fotre l'esquena com una retxa" a algú, és a dir, atonyinar (o estovar) de valent o fer pagar un preu abusiu per alguna feina o servei... De refranys n'hi ha tot un reguitzell. Heus-ne ací un de procedència potser pastoril: "La manta i la berena no l'amollis de l'esquena". Un altre de ben curiós: "A l'esquena d'en Pau, en Pere s'hi escalfa". I encara un altre, d'origen valencià però molt estrambòtic: "Llarg de cames i curt d'esquena, fuig faena" i el no menys estrany: "Home esquenallut, home collonut".

Cul i talons

El cul (amb perdó) i els talons seran objecte d'un segon estudi, perquè em caldria, pel cap baix, ocupar una altra plana, amb la qual cosa, a més d'ultrapassar el meu espai assignat, suposaria abusar de la paciència dels lectors. Sempre he pensat que un acudit dolent és acceptable, però si a més de dolent és llarg la cosa es fa del tot insuportable... Recuperant el fil, algú es preguntarà com és què passo per alt algunes àrees del mapa anatòmic posterior del cos humà, com són el darrere de la cuixa (el múscul femoral folrat de pell), la sofraja (un racó que no serveix per a res) i el panxell o tou de la cama (una protuberància integrada pels músculs bessons, també enbolcallats de pell). Doncs bé, no he estat jo, de fet, qui els ha obviat. Es veu que aquests no són òrgans capitals del cos humà, ans molt secundaris, al marge, és clar, de la seva funció locomotiva. El fet que aqueixos elements secundaris estiguin integrats en un tot més general, extremitat inferior o la cama, explica que el saber popular els hagi transcendit i hagi dipositat la cultura secular en allò que ha tingut per essencial, ja saben, Vox populi, vox Dei. I ja n'hi ha prou per avui, no em vull estendre més. Abans, però, d'acomiar-me de vostès, soferts i amables lectors, i de desitjar-los de tot cor molt bon estiu, voldria fer-los cinc cèntims del perquè d'aquesta crònica o, si volen, astracanada. Doncs vet-ho ací, m'he complagut en recordar i provar d'interpretar el misteri de "les darreries de l'home" que, d'acord amb les ensenyances de l'oncle Pep Silet (que Déu l'hagi ben perdonat), eren quatre: Clatell, Esquena, Cul (amb perdó) i Talons.

■ ■ ■

L'ESCÀNDOL DE LES MÚTUES PATRONALS

✍ *Jobo*

La majoria de la ciutadania no coneix ni està informada sobre les Mútues Patronals d'Accidents i Malalties laborals, que tenen un enorme poder. Les seves decisions afecten el benestar i qualitat de vida de la majoria de la població treballadora al país. Són mútues establertes per compensar les famílies dels treballadors que moren en accidents laborals, o queden incapacitats temporal o permanentment com a conseqüència d'aquells accidents, o emmalalteixen com a resultat de causes laborals. Es financen amb aportacions empresarials que, en realitat, són aportacions basades en les rendes del treball originades a l'empresa. Les quantitats que aquests mútues manegen són enormes. El 2010, la diferència entre els ingressos i les despeses va ser la impressionant xifra de 5.000 milions d'euros. Aquests fons són gestionats per representants del món empresarial que són també els que, en la pràctica, gestionen els criteris de compensació als treballadors i el criteri de definir si les causes de la mort, d'incapacitat i / o malaltia són laborals o no. És aquesta capacitat de definició la que els dona un enorme poder, que fins fa molt poc no s'ha qüestionat. Aquestes mútues assenyalen que no són elles, sinó l'Estat, qui defineix aquests criteris. Segons ells, el que la mútua fa és merament aplicar la normativa oficial. La realitat, però, és molt diferent.

Com a resultat d'aquest poder, Espanya es troba en una situació única en els països de l'OCDE (el club de països més rics del món): la de no haver tingut cap mort a causa d'una malaltia per causa laboral el 2000, el 2001, el 2002, el 2003 i el 2004. I el 2005, per primera vegada, tres persones segons les xifres oficials aportades per aquestes mútues van morir per malalties laborals. Aquest nombre no ha variat des de llavors. L'any 2009 continuaven sent tres. Cap altre país de la OCDE es troba davant aquesta situació de subregistre tan important de mortalitat a causa de malalties laborals. És una situació que pot i s'ha de definir com escandalosa.

En realitat, és molt fàcil calcular el nombre de morts que Espanya té com a conseqüència de malalties adquirides en el lloc de treball. Aquestes dades es poden obtenir extrapolant l'experiència en altres països amb poblacions laborals semblants que tinguin condicions de treball semblants a les existents al nostre país. Segons el Grup de Recerca de Salut Laboral de la Universitat Pompeu Fabra, a Espanya es moren al voltant de 14.000 homes i més de 2.000 dones per malalties contretes en el lloc de treball. Cada any hi ha 9.400 morts de càncer, 3.600 morts de malalties cardiovasculars i 1.700 morts de malalties respiratòries causades en el lloc de treball. I cap (repeteix, cap) d'elles apareix en el registre oficial de morts de causa laboral d'aquestes mútues, que són les que subministren aquest tipus de dades.

Això vol dir que les mútues no paguen les compensacions degudes als familiars dels morts, aconseguint un estalvi i uns beneficis clarament exuberants. Tot i que es defineixen com a entitats sense afany de lucre, els ingressos entre els dirigents i gestors d'aquestes mútues, així com els pagaments

per dietes complementàries, estan entre els més alts en el mutualisme espanyol.

Una mica semblant passa amb les malalties laborals, que a penes es registren en aquests mútues. Només es registren 30.000 casos anuals, la immensa majoria d'ells lleus i sense baixa. Les xifres reals, però, són molt més grans: prop de dos milions de persones pateixen malalties laborals (un 9% dels treballadors i un 13% de les treballadores). De nou, l'estalvi de les mútues, basat en aquest subregistre, és enorme. La seva taxa de beneficis depèn d'aquest subregistre i a això dediquen una gran quantitat de recursos: advocats, "experts" laborals i altres que constantment i diàriament testifiquen en els tribunals negant la causa laboral de les malalties i de les morts. Lamentablement, no hi ha hagut cap canal de televisió públic o privat que hagi fet un reportatge crític d'una de les pràctiques més escandaloses existents al nostre país.

Aquesta situació no és només injusta per als morts i els seus familiars, així com per als pacients d'aquestes malalties, sinó també per a la ciutadania en general, ja que és aquesta la que paga els impostos que financen a través del sistema públic sanitari les cures d'aquestes malalties, quan en realitat haurien de ser pagats per aquestes mútues. Una xifra que pot donar una idea d'això és que el 18% dels malalts hospitalaris (estimació molt conservadora de l'Observatori Social d'Espanya) tenen malalties laborals. El cost pel servei públic sanitari d'atendre a aquests i altres malalts per causes laborals representa un 14% de tota la despesa sanitària (xifra que, de nou, és molt conservadora, ja que és més que probable que arribi al 20%). Si es corregís aquesta situació i les mútues patronals paguessin aquesta quantitat al sistema públic sanitari, l'Estat i el Govern de la Generalitat es podrien haver estalviat les retallades del 10%.

Passarà? No és probable. Per què? Per la mateixa raó que l'Estat no ingressa els 76.000 milions d'euros a l'any a causa del frau fiscal. La resposta a ambdues preguntes és l'enorme influència que els grans poders fàctics entre els quals destaquen la banca, les companyies d'assegurances i les mútues patronals, així com el món de les grans empreses tenen sobre l'Estat (sigui aquest central o autonòmic). Així de clar.

■ ■ ■

Josep M. Cardona Rodriguez

INSTAL·LACIONS I SERVEIS

C/ Doctor Mallafrè núm 22
43380 VILAPLANA
e-mail: instaljmc@yahoo.es - Mòbil 664 001 318

La Moleta de Genessies

✎ *Ester Borràs i Gjol*

Sortim del costat dels rentadors de Vandellòs i passem per davant de l'edifici de l'ADF (l'antic escorxador). A la primera bifurcació, anem pel camí de l'esquerra, marcat com a GR-192-I i que, segons el pal indicador, va cap a Cassear i Gavadà. El camí de la dreta, marcat com a PR, és per on arribarem al final de l'excursió.

Al començament el camí està cimentat, però després deixa d'estar-ho i passem a gaudir d'un camí empedrat amb un estat de conservació que podríem considerar prou bo.

Pugem pel camí empedrat, fins que aquest s'acaba en una altra pista cimentada. Al cap de poc, però, el tornem a trobar. Surt a mà dreta i està indicat com a GR i amb un pal on diu "Camí de Cassear", a més a més hi ha dos rètols de fusta (col·locats pel jovent de Vandellòs) on diu "Sender" i "Respecteu la natura". Des d'aquí hi ha una bona vista cap a la moleta de Genessies, el Montalt, els dos aerogeneradors del Motarro, la serra Llaberia, amb la Miranda fàcilment reconeixible gràcies al nou radar meteorològic.

El camí continua pujant, amb vistes cap a les parets dels Dedalts i la Foradada, fins que s'acaba en una pista cimentada. La seguim cap a la dreta. Passem pel costat de camps d'avellaners ben mantinguts. Veiem algun cartell que fa referència a la recollida de tòfones (es tracta de magenques, també anomenades tòfona blanca).

Arribem al collet del Baixar de la Llosa. Abandonem el GR, que se'n va

cap a Gavadà, i seguim el camí cap a la dreta (hi ha una fletxa vermella), per anar cap al coll de Lleixares.

Quan arribem al coll de Lleixares seguim per la mateixa pista recte endavant (un pal indicador ens informa que som al "Camí de Genessies").

Arribem a la pista asfaltada que comunica Gavadà amb la carretera de Móra. La seguim cap a la dreta, cap al mas de Genessies. Passem pel mig dels edificis del mas, seguint les marques de PR que hem agafat al coll de Lleixares i que no abandonarem fins al coll del Rourar. Passat el mas, seguim l'únic camí que hi ha. Al cap d'una estona es converteix en sender i comença el tram de pujada més fort.

Arribem al coll del Rourar, parada obligatòria, ja que és un lloc amb un paisatge excepcional. Aquí abandonem el PR per seguir un sender a mà dreta, el que ens portarà a la moleta.

La moleta de Genessies està formada per dos replans. Arribem al pri-

mer, on trobem les restes del poblat ibèric. Després continuarem endavant i pujarem al que és el cim pròpiament dit, on hi ha el vèrtex geodèsic. Som a 711 metres.

La tornada la farem pel mateix lloc que hem vingut fins al coll de Lleixares, on hi ha la cruïlla. Ara, però agafem el camí que baixa a mà esquerra, seguint les marques del PR, que ens permetrà arribar a Vandellòs seguint el curs del barranc de Burrià. El camí es converteix en sender, amb alguns bocins empedrats, el qual acaba desembocant a una altra pista. La seguim cap a la dreta, cap a Mas Valentí – Vandellòs segons un pal indicador que hi ha. Passem pel mig de les cases enrunades de Mas Valentí.

Finalment, fem cap al punt d'inici, és a dir, a l'edifici de l'ADF i als rentadors de Vandellòs.

Mapa de referència: Muntanyes de Vandellòs 1:20000. Piolet.

■ ■ ■

CALA PEIRONA
RESTAURANT

Carrer d'Àngel Guimerà, 1 - Telèfon 977 81 51 71
43380 VILAPLANA

TECPERVAL, S.L.
TÈCNICS EN PERITATGES i VALORACIONS

Joan Bonet i Mestre

Camí de l'Aleixar, núm. 42, L-4
43202 REUS (Tarragona)
Tel. 977 326 244 - Fax 977 326 458
tecperval@telefonica.net

La llibreria Gaudí, un espai de llibertat

✎ *Josep Pujals i Carraté*

Per Sant Jordi em va semblar escacient fer memòria d'aquest establiment reusenc que, per la seva singularitat ha esdevingut una autèntica institució i un referent arreu dels Països Catalans. La llibreria, oberta l'any 1965, és singular perquè també ho han estat, de sempre, l'Isidre Fonts i la Maria Pallach, els seus propietaris, singulars certament, i compromesos i generosos.

Escrits com el que us presento, en un país normal ja no hi tindrien cabuda o, en tot cas, formarien part d'una recreació del passat. Però mentre Catalunya estigui sotmesa i en mans d'una classe, diguem-ne política, com la que mantenim, caldrà seguir comptant amb iniciatives semblants, que amb l'esforç en solitari i nedant, massa vegades a contracorrent, fan possible que, tots, puguem aspirar a viure en plenitud algun dia.

Sant Jordi i els llibres em venien de primera per a retre de forma pública el reconeixement i la gratitud vers aquesta llibreria, aparentment petita, però que ja de bon començament, en temps encara no fàcils, va fer possible que més de cinquanta pobles del nostre entorn –Vilaplana i Vila-seca entre ells– poguessin tenir parada de llibres posant al nostre abast, sense cap afany de lucre, aquelles primeres publicacions de literatura o música en català a llocs on, altrament, hauria estat impossible. Val a dir que aquesta col·laboració encara perdura avui.

Bé, ja veieu que per aquelles da-

tes em va resultar impossible d'enllestir aquesta col·laboració i ho he fet coincidir amb l'Aplec de la Mussara. El tema escollit i el personatge ja veureu que dóna per a això i més.

Els més granats i, fins a arribar a la generació dels que vàrem menjar formatge dels americans, ens vindrà present un aplec sardanista que, en la seva etapa més reeixida (1959-1964) va aixecar molta polseguera: l'aplec de Paret Delgada. Fita indiscutible en el camí cap a les llibertats i que en l'edició de l'any 1960 ja va arribar a acollir tres mil persones vingudes de tots els racons de la Catalunya gran. Llegir la documentació que durant els anys s'ha generat, la relació de personalitats que hi col·laboraven, els continguts dels programes d'actes i, en fi, tot el que allí hi succeïa i se'n projectava, és d'una alçària tan gran que caldria un Pedrís sencer per a poder-nos-hi endinsar mínimament.

L'engrescador i capdavanter, era l'Isidre Fonts (la Selva, 1931) amb els joves del grup Germanor, i també Mn. Daniel Barenys, aleshores Vicari de la Selva del Camp i un referent inqüestionable en l'associacionisme i els moviments juvenils. Temps difícils, i dues personalitats remarcables, a l'alçada dels objectius a assolir. Mn. Barenys, a més, s'encarregava d'una missió no gens fàcil aleshores: negociar –torejar– tot el que fes falta per aconseguir els permisos pertinents. Sinó no hi havia aplec.

Centrant-nos en l'Isidre, recordo que el vaig conèixer a la Selva en una reunió de treball del Congrés de Cultura Catalana.

Després, les trobades van anar sovintejant a la llibreria Gaudí. De vegades calia localitzar-hi un material concret, d'altres es tractava de trobar-hi algun disc nou de sardanes complertes que empràvem en els cursets. O sinó hi aterràvem perquè, senzillament, es feia difícil ser a Reus i no passar a donar-li el crit i improvisar-hi una reunió de treball sobre la marxa.

La llibreria havia esdevingut ja un referent obligat i punt de trobada per a tot aquell jovent que, en la mesura de les nostres possibilitats, conjuminàvem les obligacions quotidianes amb l'activisme sociocultural, aprofitant qualsevol petit marge de maniobra o alguna petita escletxa que deixava el tardofranquisme, per a esbotzar-lo i accelerar l'assoliment d'unes llibertats que ja s'albiraven. Les accions –no us penséssiu– eren sempre enriquidores i civilitzades i podien tenir forma de grups de joves, cursets de català o de sardanes, xerrades, teatre, concurs literari, vetlla de folk, hispada – a Vila-seca– de la senyera al balcó de l'ajuntament en presència del Ple, Es tractava de tornar a posar el País a l'hora i de fer forat amb els estris més escaients en cada cas. A ca l'Isidre hi cabíem tots, tothom hi era ben rebut i era extraordinària aquella relació de proximitat i complicitat. Tot el que fèiem o barrinàvem mereixia el seu interès, i ens ho enriqueia amb els seus punts de vista i les seves propostes.

Es fa difícil estudiar els esdeveniments socials, culturals i polítics més principals de l'època sense trobar-hi la presència o l'empremta de l'Isidre. Fou

C. Casal, 3 - Tel. 977 815 652 - 43380 **VILAPLANA** (Baix Camp)

impulsor de l'Aplec sardanista de Montserrat, participà en l'establiment de la Unió de Pagesos, i del Grup d'Estudis Comarcals,... i no acabaríem. A més, com a conseqüència de tot plegat, indirectament, també es notava el seu impuls en les activitats de molts pobles. El 1998 fou proposat per la Conselleria de Cultura de ser honorat amb la Creu de Sant Jordi, que ell, en un gest no pas assumible per tothom, però d'una conseqüència admirable, va refusar. Entenia que aquesta condecoració, per les conveniències de cada moment, s'ha atorgat a personatges de currículums dubtosos, que res tenen a veure amb l'esperit que, en el seu moment, podia haver motivat l'establiment d'aquest guardó.

Per a engrandir més, si cal, la figura de l'homenot Isidre Fonts ens calia recordar-lo com a escriptor. L'any 1967, a Marsella va ser premiat amb l'Englantina d'Or als Jocs Florals de la Llengua Catalana a l'exili, on a més, se li concedí també el premi Salvador Seguí. L'Englantina d'or, en el seu moment es va atorgar a Jacint Verdaguer, Joan Maragall, Àngel

Guimerà,....

Com veieu, ens hi podríem allargar molt i cal anar enllestint. Ja tindrem ocasió de trobar-nos amb l'Isidre Fonts a Vilaplana. Entenc que, avui, ens cal conèixer i poder aprendre de persones capaces d'assumir compromisos, sobretot els joves, i veure i entendre que un País com el nostre es basteix, encara avui, des del compromís i l'esforç del dia a dia i poble a poble. Si no ens hi posem, no trigarem massa temps a perdre bous i esquelles. Ens han empès a ser un país cuer, tancat a casa i buit de valors i d'autoestima, certament digne de tele5, i ens volen així. Ja no es pot caure més baix. Diuen, però, que tenim el que ens mereixem.

Més que seguir parlant-ne jo, he triat alguns textos que ens apropiaran a aquesta personalitat amb molta més precisió: Al programa de l'aplec de Paret Delgada de l'any 1962, ens deixà la següent dedicatòria:

"Per a tu, jove, és aquesta festa, perquè tot tu t'obris a l'esperança, perquè endevinis en el teu germà d'anella

un que sent, vol i espera el que tu vols.

Perquè demà les coses tindran el color que tu els has donat avui, i serem forts com el nostre sentit de servei, positius com el nostre sentit de sacrifici, i triomfarem a la mida de la nostra capacitat de donació.

L'Aplec ha de ser testimoni personal i col·lectiu d'aquesta joventut que avança lentament, però obstinadament..."

Us afegim també dues poesies que formaven part del recull que li valgué el reconeixement en els Jocs Florals de Marsella.

FILL

Fill

que encara no dius paraules,
que jugues amb fustes i papers,
i cada troballa teva
és una festa per a tots,
que ens alegres quan rius
i tenim por quan plores
perquè esperem molt de tu.
Trobaràs moltes coses començades,
i sabràs que hem pres actituds
no fàcils
pensant en tu,
perquè ets net,
i tens la mirada
plena de preguntes.

ENCARA NO PODEM MORIR

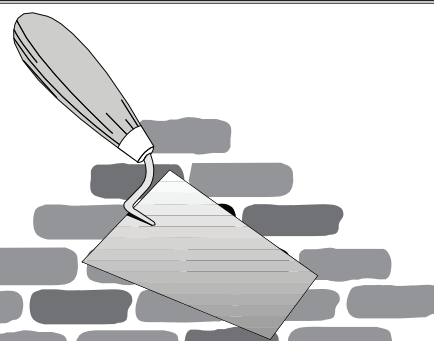
Encara no podem morir,
que hem de fabricar esperança i força.
És millor no morir o morir cada dia
i reviuire,
per anar escombrant una mica de fang,
o morir al mig de la feina,
quan calgui.
Morir esgotat,
estimant,
assaonat,
sembrant la poc adobada terra.

■ ■ ■

CONSTRUCCIONS

JOAN MESTRE SL

C/ Major, 32-3r - 43380 VILAPLANA - Tel. 977 81 51 73

CIUTATS DEL MÓN de Josep Iglésies

La Redacció

Ciutats del Món, del reusenc Josep Iglésies, fou presentat a Vilaplana el passat 15 de maig per Jordi Agràs, president del Centre de Lectura de Reus i director dels Serveis Territorials de Cultura de la Generalitat a Tarragona.

Divuit poblacions d'una gran bellesa del nostre territori són les protagonistes del llibre. Es tracta de la visió de fotògrafs, artistes i escriptors vinculats al Centre de Lectura de Reus, configurada a partir de les sensacions i els records que els transmeten indrets paradisiacs de les nostres contrades.

Aquestes divuit poblacions són les que va escollir el reusenc Josep Iglésies, un dels intel·lectuals més importants de la Catalunya del segle XX, per fer aquest llibre, publicat l'any 1948, que mostrava paratges sublims que recomanava visitar.

Tafaners de mena

Joan M. Rovira

Una habitació en penombra. La llum de la lluna, esmorteïda, es filtra per la finestra i amb prou feines serveix per perfilar els mobles de la cambra. Només una mica de claror s'escola pel baix de la porta. I de sobte, a l'altra banda, algú s'hi posa davant. Busca forçar el pany i sense gaire esforç ho aconsegueix. L'ombrívola figura entra a la cambra i ajusta la porta al seu darrera. Furga a la butxaca i en treu una llanterna que projecta una llum minsa però suficient per fer que els seus passos siguin segurs i decidits. Ràpid i sigil·lós es dirigeix cap a l'escriptori i n'obre un rere altre tots els calaixos fins que troba allò que busca però aleshores una alarma esquinça el silenci de la nit i es senten corredisses que hi responen. Aviat tindrà companyia i aleshores...

Ves a saber com seguirà la nostra història però, malgrat les limitacions descriptives de l'autor de l'article, segur que molts de vosaltres estariu interessats en conèixer com acabarà el nostre o la nostra protagonista. Hi tenim certa afició al gènere d'espies, oi? El cinema se n'ha adonat i ens ha portat moltes pel·lícules i icones que han passat a la cultura popular.

Si, resulta molt fàcil començar amb l'espia per excel·lència. James Bond, d'arrels literàries, com molts dels nostres protagonistes però probablement és el primer nom que ens ve al cap, veritat? Traslladat a la gran pantalla a partir dels seixanta, ha resistit canvis d'actors i modes passatgeres per convertir-se en objecte d'estudi. Podem gaudir (o patir, que també té els seus detractors i molts) de 22 pel·lícules oficials que ens permeten veure l'evolució (que sí, que encara que sembli mentida el personatge ha canviat, fins i tot hi ha qui opina que 360 graus...).

Era evident que l'èxit inicial de la franquícia 007 propiciaria un bon grapat d'alternatives més o menys reeixides. Harry Palmer no té un cartell tan popular. Us l'heu d'imaginar com una mena d'antítesis de Bond: allunya't del glamour, més a prop de la part burocràtica de la feina i bastant més cerebral. Les faccions de Michael Caine s'han associat a aquest personatge en cinc ocasions.

Però en realitat la majoria dels nostres espies s'allunyen tan com poden dels despatxos per fer-nos gaudir de l'acció, fins i tot prescindint de quelcom semblant a un guió. Potser per això regularment triomfen en taquilla com demostren les sagues de Bourne (trilogia fins al moment) o de Missió Impossible (podreu veure ben aviat la quarta)

A més, com s'ha comentat, moltes d'aquestes cintes tenen el seu origen en novel·les, gènere més popular als països anglosaxons que no pas aquí. La popularitat de noms com els de John Le Carré (El jardiner fidel, El sastre de Panamà, La Casa Rusia...) o Tom Clancy (La Caza del Octubre Rojo, Juego de Patriotas...) serveixen per publicitar les adaptacions cinematogràfiques amb tanta força com els actors principals.

Però, ¿l'espia neix o és fa? Resultaria agosarat en l'espai que es disposa definir l'espia. N'hi ha de tantes tipologies: vocacionals (Spy Game), patriòtics (Resplandor en la oscuridad), quotidians (La vida de los Otros), clàssics (39 escalones), històrics (Munich), per fer riure (Johnny English), empresonats (Traidor en el infierno), tecnològics (Enemigo Público), dobles agents (No Hay salida) i fins i tot espies que no ho són (Con la Muerte en los Talones)... i podríem continuar. Però en general, l'arquetip que s'imposa és el desencantat del tipus "buf, quina mandra anar a treballar però és el que toca".

Veieu, segurament tots nosaltres tenim alguna cosa d'espia.

PLACIT

- ELECTRICITAT
- FONTANERIA
- CALEFACCIÓ
- GAS

Mas del Aleu, 14
43365 ALFORJA
Tels. 649 200 747 - 977 816 116

Tallers

Rafel Sans

Mecànica de l'automòbil i planxisteria
Instal·lacions de fontaneria, gas i calefacció
AIRE CONDICIONAT - PLAQUES SOLARS

C/ Muralla, 23 - 43381 L'ALEIXAR
Tel. 977 815 384

Vilaplana, a través de la mirada d'en Jaume Mariné

✍ *Soraya Àvila Juampere*

El passat diumenge, tancada a casa amb tantes pàgines per entendre, vaig sentir un pregó des del campanar que deia que aquell mateix matí a la una, la Fina Anglès presentava un llibre del nostre escriptor Jaume Mariné i Ferré.

En sentir el seu nom, ràpidament vaig decidir anar-hi. És un senyor que em va concedir una tarda d'estiu per ajudar-me amb el treball de recerca i me'n vaig anar d'aquella casa amb la sensació que aquell senyor, potser no se n'adonava, o potser era modest, però sabia moltes coses.

La presentació de la Fina Anglès ens va permetre fer-nos una idea d'*El mirador*, un llibre de divuit relats, quinze dels quals han estat premiats per diferents jurats, i de relats d'ara, d'abans, d'aquí, de fora, d'anècdotes, d'històries... però sobretot, tots amb un punt en comú, un dilema.

Tot i que els relats tenen com a escenari tot el Baix Camp, sembla que Vilaplana i els seus racons hi tenen un paper força important.

Segons diu la Fina, tots tenim un lloc que per nosaltres és sagrat, un lloc que a nosaltres ens diu molt i ens transmet moltes coses, i aquest lloc per al Jaume, és Vilaplana.

A més a més d'això, en el seu llibre, hi podem trobar, entre mig de cada història, petits costums perduts que, com va dir molt bé la Fina, són el nostre patrimoni.

A partir d'aquí, la presentació va agafar un caire que em va recordar el del meu treball; una reivindicació de plasmar tot allò perdut i un crit al jovent a valorar el passat per saber moure'ns pel present. En aquell moment, em vaig sentir estranya, gairebé, com una infiltrada, ja que jo era l'única persona de la sala que es podia considerar jove. Però estava totalment d'acord amb aquelles paraules. "No hem de fer que el jovent visqui el que vam viure nosaltres, però sí, que quedi escrit, i que ells ho puguin agafar en forma de valors".

Després d'això, va parlar l'alcalde, i per acabar, el Jaume Mariné ens va explicar la seva experiència en escriure el llibre i ho va fer amb una naturalitat tan sorprenent que em va recordar aquell dia de St. Jordi, quan m'hi vaig acostar per dir-li que recitaríem un dels seus poemes i ell, content, em va dir "doncs anima el jovent a fer poesia!" i jo, sorpresa, vaig respondre "Home, costa una mica..." I ell em va respondre que era tan fàcil com escriure un rodolí i a partir d'aquí anar-lo farcint, anar escrivint tot el que em suggerís la situació.

Com si fos la cosa més espontània del món.

Pertànyer

Pertànyer. V intr 2 Formar part d'alguna cosa

✍ *Úrsula Subirà*

L'any 1891, l'Orfeó Català estrenava l'obra coral, amb música d'Amadeu Vives i lletra de mossèn Cinto Verdaguer, *L'Emigrant*. Amb el temps, els primers mots d'aquest poema, que narra l'enyorança d'un català distant de la seva terra, han esdevingut un referent patriòtic, especialment pels emigrants catalans.

Aquests versos han ajudat a conformar la imatge que tenim de nosaltres mateixos, a representar la nostra idea de País i, també, han contribuït notablement a la nostra idea d'emigració: el conegudíssim i repetit mite de Catalunya com a terra d'acollida i comprensiva mercès al seu passat fronterer i al caràcter emprenedor (roda món i torna al born) dels seus habitants.

L'origen d'aquest poema, en què el sentiment de pertinença sorgeix en un entorn hostil per a l'emigrant, ens recorda, també, que el naixement d'aquests sentiments respon a la reacció dels individus respecte l'entorn dominant a les societats d'acollida. Aquell qui anomenem immigrant, des de la seva perspectiva, probablement sigui un emigrant o que, fins i tot, no es plantegi la seva situació en aquests termes, per molt que ens entossudim en posar-lo en el sac dels "altres".

La finida campanya electoral ha evidenciat la pujança d'opcions intolerants amb la realitat migratòria al nostre país, des de les maneres feixistes de l'ultra-dreta representada per PxC, fins a l'ambigüitat de la campanya de CiU, passant per la demagògia de la dreta espanyolista amb el seu joc perillós-sim de la carta de la confrontació.

El discurs de la diferència -de l'oposició entre espanyols i catalans, de casa i de fora, nouvinguts i de tota la vida- ha anat calant en la societat catalana fins al punt que una majoria electoral molt àmplia ha ratificat amb el seu vot, aquestes opcions polítiques.

A través de la tergiversació del terme immigrant, que no hauria de tenir cap connotació negativa, culpabilitzem l'emigrant per recordar la seva cultura d'origen, per no trobar fabulosos els castells i el pernill d'aglà. El culpem de mantenir un racó d'enyorança per la seva terra quan, per contra, aplaudim aquesta actitud si som nosaltres (els "nosaltres" immigrants a Ciutat de Mèxic o Reykjavik) els retratats per un programa de viatges arreu del món o per la publicitat, falsament sentimental, que procura encolorar-nos una cervesa amb l'excusa de mostrar-nos uns cantants de caramelles que viuen a Bali.

És a les nostres mans retornar als mots que fem per referir-nos a nosaltres mateixos (inclosos tots els matisos d'origen), en el seu ús quotidià, els significats que ens serviran per esdevenir la societat cohesionada que necessitem. Ens ha de resultar fàcil, puig que aquest significat es troba en l'arrel del que hem volgut ser, del nostre sentiment de pertinença.

La cara feble del llogater

 Enrique Canovaca
Reus Digital

L'Àlvar, un vilaplanenc que té llogat un pis de la seva propietat a Reus, ha de fer front als rebuts de llum i aigua, i a les destrosses ocasionades pels inquilins

L'Àlvar Juanpere ha de respondre personalment a rebuts de llum i aigua, carregar amb els lloguers impagats, fer una profunda neteja de tot el seu pis, aranjat mobiliari trencat i restablir-se del disgust ocasionat per com s'ha produït el desallotjament d'una inquilina i el fill del seu pis. Reusdigital.cat ha parlat amb un advocat de la Cambra de la Propietat Urbana per saber com es produeixen els processos de desnonament i quines són les eines a disposició dels llogaters en cas de problemes amb els inquilins. No es tracta només d'un problema jurídic, sinó també social.

Juanpere és propietari d'un immoble del carrer de Sant Lluís, de Reus, i fa aproximadament un any va llogar un pis a M.N.M., d'origen espanyol, que va anar a viure amb el seu fill. Mesos després van començar els problemes amb l'impagament del subministrament de llum i aigua i de rebuts de lloguer. Finalment, i per via judicial, el propietari ha pogut treure-la de l'habitatge arribant a un acord amb l'inquilina, segons el qual ell es faria càrrec de les despeses. La darrera i gran sorpresa ha estat trobar-se tot el pis amb residus de menjar, brutícia i part del mobiliari trencat.

En la formalització del contracte, Àlvar Juanpere va rebre un aval de l'Associació de Voluntaris de Protecció Civil de Reus, aval que es va cancel·lar quan M.N.M. i aquesta associació van trencar les relacions. Davant la situació dels impagaments, Juanpere va acudir a l'advocat Ricard Foraster. Segons ha explicat Foraster a aquest mitjà, el problema és que M.N.M. es pot declarar insolvent i, per tant, una altra denúncia per via civil no serviria per recuperar els diners de l'Àlvar i rehabilitar les destrosses del pis.

L'advocat reconeix que el procés de desnonament "sempre és lent" per

al propietari i que aquest es pot allargar uns mesos, depenent de la quantitat de feina que té el jutjat que porta el cas.

En qualsevol cas, Foraster considera que "no hi ha una manca de previsió legal" i que l'impagament dels inquilins i les destrosses al pis són problemes que també se situen en un àmbit més social. De la mateixa manera pensa Joaquim Enrech, advocat de la Cambra de la Propietat Urbana, qui afirma que la legislació no ha de ser proteccionista ni amb llogater ni amb l'inquilí i s'ha de limitar a establir uns tràmits.

Enrech indica que si no hi ha cap complicació al procés de desnonament, aquest sol durar entre cinc i sis mesos, però que si el jutjat on hi ha el cas està col·lapsat, es pot allargar molt més en el temps. A més, "s'ha de tenir en compte que molts inquilins afectats opten per agafar un advocat d'ofici, amb la intenció de dilatar el procés encara més". D'altra banda, Enrech explica que en gran part dels casos, el propietari s'ha d'encarregar de pagar els rebuts de llum i aigua per arribar a un acord amb la persona i que aquesta marxi del pis. És el cas de l'Àlvar Juanpere, que a més ha vist com el seu nom ha anat a una llista de morosos.

Moltes vegades el temps d'espera per desallotjar una persona del pis també depèn d'on s'hagi produït. Per exemple, en cas que l'habitatge estigui a Cambrils, tot i que el judici es porti a

Reus, l'advocat ha d'enviar la denúncia al jutjat de Pau de Cambrils, fent el procés molt més lent. En base a les declaracions d'Enrech, el cas de desnonament de l'Àlvar ha estat ràpid, ja que va presentar la denúncia al gener, arribant a un acord perquè l'inquilina no pagués res.

Ara l'Àlvar té l'opció de tornar a denunciar a M.N.M. per via civil o penal, tot i que no ho farà. I és que al primer dels processos li acabarien donant la raó, però no cobraria res perquè l'acusada es declararia insolvent, mentre que el segon es pot allargar anys, segons manifesta Enrech. L'advocat de la Cambra de la Propietat Urbana subratlla que aquest tipus d'actituds "es continuaran donant" i que fins i tot hi ha persones que han fet de l'impagament i els desnonaments un 'modus vivendi'.

Notícia extreta i publicada
al Reus Digital, 12 de maig de 2011
(foto cedida per Reus Digital)

Apunts d'interés laboral....

Quan i com pot finalitzar el meu contracte laboral...

✍ Fernando González

Mentre milers de joves continuen acampats a les places del país, les forces actives de la democràcia i concretament les que s'encarreguen de pactar les condicions laborals que els afectaran en un futur i que tindran com a objectiu millorar la situació actual acorden noves idees per a sortir de la crisi.

Entre aquestes noves idees va prenent força la de fer un nou contracte per a joves menors de 30 anys. Aquest nou contracte seria indefinit o sigui fix, però sense indemnització en cas d'acomiadament, ja que es veu que la baixada de les indemnitzacions és una via per a incrementar el número de contractes que es realitzen actualment....

Aquest punt ens serveix per fer una mica de resum de com està el tema de les indemnitzacions actualment :

Com a treballador/a ha de saber que hi ha dos motius pels quals el poden acomiadar: el primer seria per haver fet alguna falta considerada com a molt greu al seu conveni col·lectiu i que faci que vostè hagi deixat de ser digne de la confiança de la seva empresa. Es tracta d'un acomiadament disciplinari. Com pot suposar, en aquest cas l'empresa no l'ha de preavisar, és a dir, no li ha de comunicar amb antel·lació aquesta decisió ni tampoc vostè tindrà dret a cap tipus d'indemnització llevat de la quitança (finiquito) . També val a dir que tindrà dret

a cobrar de l'atur en el cas que tingui la cotització necessària.

L'altre motiu seria que l'empresa es vegés obligada a finalitzar el seu contracte degut a la situació econòmica per la qual està passant o bé per motius d'organització (reorganització dels llocs de treball de l'empresa) o tecnològics (incorporació de màquines o sistemes que realitzen part de la feina o la seva totalitat), en aquest cas a vostè com a treballador/a l'han d'avisar amb una antel·lació de 15 dies i a més li han de donar un permís de 6 hores a la setmana per poder buscar, o més aviat començar a buscar, una nova ocupació. Vostè té dret a cobrar una indemnització de 20 dies per any treballat amb un màxim de 12 mensualitats (o sigui que amb independència del temps que porti a l'empresa, el màxim que cobrarà seran 12 mensualitats).

Com a treballador/a també ha de saber que en cas d'acomiadament té 20 dies per a poder denunciar a l'empresa i que passat aquest termini ja no hi tenim res a fer. Si el treballador/a decideix anar per l'enrevessat camí de la denúncia, finalment un jutge pot considerar que l'acomiadament realitzat ha estat procedent o bé improcedent.

Si resulta que és procedent vol dir que està tot correcte i que el treballador ja pot agafar el que l'empresa li dona i continuar fent la seva vida com pugui. En el cas que resulti improcedent vol dir que el jutge o jutgessa no ha trobat

provats els motius pels quals l'empresa l'acomiada i per tant, l'obliga a pagar-li 45 dies per any treballat, amb el màxim de 42 mensualitats. O sigui, que el treballador acomiadat per motius disciplinaris passa de no cobrar res a cobrar 45 dies per any i l'acomiadat per causes objectives passa de cobrar-ne 20 a cobrar-ne 45.

Com podem veure l'acomiadament actualment és lliure, però pagat.

Sempre que es fan reformes laborals es fan amb l'objectiu de fer a l'empresari més atractiva la contractació de treballadors: es donen uns ajuts per a pagar la seguretat social i es rebaixen els imports dels acomiadaments. Actualment ja hi ha un contracte de "foment de la contractació indefinida" que fa que el treballador que el tingui, en el cas que sigui acomiadat per causes objectives i posteriorment es declari improcedent, percebrà no 45 dies sinó 33. Si tenim en compte que la majoria de contractes indefinits que es fan són d'aquesta modalitat, estem dient que d'alguna manera s'està rebaixant la indemnització per acomiadament.

Esperem que entre sindicats i patronal acabin negociant unes mesures que permetin als desil·lusionats de les places tenir una feina estable però no a qualsevol preu.

■ ■ ■

**AUTO ESCOLA
CATALUNYA**

Pl. del Nen de les Oques, 8 - Tel. 977 32 23 19
REUS

Genís Torres Aymamí, S.L.
CONSTRUCCIONS I OBRES

Carrer Major, 60
Tel. 977 81 51 29
43380 VILAPLANA

Antònia Farré

Ella és de Zuric, Suïssa
(1913- 2011).

Elisabeth Eidenbenz fou mestra i infermera. Va arribar a l'Estat espanyol l'any 1937, en plena Guerra Civil, en una delegació suïssa d'ajut humanitari.

L'any 1939, després de la derrota dels republicans, va quedar immersa dins l'onada d'exiliats que fugien cap a França. Quan hi arribaven, els aconduïen a camps de concentració sense condicions sanitàries, construïts al bell mig de la platja, sense cap lloc per poder refugiar-se.

Molt bona part de les exiliades, moltes d'elles catalanes, que provenien dels camps de refugiats d'Argelers i Sant Cebrià de Rosselló, donaven a llum en pessimes condicions a les cavalleries de l'exèrcit francès a Perpinyà, o directa-

ment a la sorra de la platja d'Argelers. La mortalitat infantil en aquelles condicions era d'un 95%. Enmig de la misèria de l'exili, l'Elisabeth, que va prendre consciència del perill en què es trobaven les mares i els seus nadons, va fundar la Maternitat Suïssa d'Elna. Així va ser com entre 1939 i 1944 va salvar la vida de 597 infants.

Durant la Segona Guerra Mundial, van continuar la seva activitat acollint

moltes dones embarassades que fugien dels nazis. La Maternitat no es va estalviar la fustigació de la Gestapo, que fins i tot va detenir l'Elisabeth en una ocasió.

En el llibre *La maternitat d'Elna* d'Assumpta Montellà, publicat a Ara llibres, trobareu les vivències de moltes dones que van tenir els seus nadons gràcies a l'ajut humanitari

d'Elisabeth.

Actualment, per aquests fets, hi ha més d'un centenar de nenes que es diuen Elna, carrers i places de Catalunya que porten el nom de Maternitat d'Elna, i llars d'infants que posen una placa a l'entrada tot recordant altres nens en guerra, evocant els episodis d'Elna.

Va morir el dia 21 del passat mes de maig.

ENDEVINA QUI SÓN?

Fototeca interior

A veure si podeu conèixer aquest grup de 7 joves amigues que estan assegudes al davant d'un dels boscos que vorejen Vilaplana. Si no és així... la Maria Rufina us ho explicarà.

✍ *Josep Pujals i Carraté*

En aquesta secció iniciada ja fa un temps hem rebut algunes aportacions, i us encoratgem a seguir participant-hi, sense por.

Tot allò que coneixeu sobre costums, del feinejar diari, de paraules i expressions emprades encara avui, o aspectes de la meteorologia popular i tants noms de coses quotidianes, no son pas una ridícula sinó que formen part del patrimoni dels vilaplanencs i entre tots es podria conservar. Per tot plegat, us animo a seguir aportant les vostres col·laboracions que, a més de deixar-ne constància per sempre, poden donar peu a iniciatives culturals de projecció diversa.

Si us sembla, podríem afinar una mica i fixar-nos en aspectes més concrets sobre les feines de la terra, l'ela-

boració del vi i de l'oli, els estris de la pagesia i dels picapedrers, els atuells dels animals, les unitats de mesura,.....

Fixeu-vos que, al cap d'un dia normal haureu emprat, encara avui, un grapat de mots i expressions que defineixen objectes i situacions, partides de terra, els noms –autèntics- dels carrers... amb una precisió total i inequívoca. Preneu-ne nota. És la saviesa popular que entre tots podem conservar per sempre.

Endavant les atxes!

Algunes pinzellades:

–“Quedar enrabanat”, “es sent el tren, plourà” (perquè “fa” llevant), una “tunda” de cops, “dormir al cossi”, “fer” el plat, aguantar “el paire”, ha fet “un pam de suor”, “navajeta” d'afaitar, “amugolar”, “volta!!”, és a “peu pla”,

màquina de “retratar”, tenir “poca latxa”, “tirar” cine, donar “entenent”, un “cuic”, menjar-s'ho “amb fam i en fred”, “quin tràfec!”,

“donar el compliment”, fer “pujar i baixar”, fotre “patada a l'arna”, quin “posat” que fa! , és “finet de coll”, “massa poc!”, “badulacu”, avui “és fora vila”, “gambairot”, se “n'ha vist una” per a, un “ranxet” de cargols, “llaular dret”, ets un “panot”, “rafunedu!”, parlar “lloses”,

carregar “els neulers”, “caure de madur”, això és un “gran què” és com un “clufot”, el “cap” de les escales, ni “semència!”, sortir “amb una ma a cada anca”, fer “la llesca”, el “bufandi”, i ara “valtros”

■ ■ ■

Notícies

Aplec de la Mussara 2011

✍ *La Redacció*

El proper diumenge 10 de juliol, la Colla Cingle Roig ens convida, un any més, a trobar-nos a la Mussara i fruit d'un dia a la natura. Enguany, s'ha condicionat tota la zona de pinars del refugi per a poder-hi fer, no tant sols el dinar –que l'any passat va ser un èxitàs- sinó també la missa i la ballada de sardanes.

Si el sol apreta, doncs, no patirem calor i tindrem a mà tota mena de serveis. I al migdia, dinar popular amb un menú de primera, amb copa de cava inclosa. Penseu que cal fer-ne la reserva.

Apart de la ballada de sardanes, s'han programat unes rutes a peu, guiades, per a conèixer els entorns d'interès històric i paisatgístic de la Mussara. I com cada any, als més agosarats, ens proposen de pujar fins a l'Aplec a peu, pel camí de les Tosques. En arribar-hi, xocolata i coca.

Aquest any, en fa cinquanta, que la Mussara és més a prop de Vilaplana. Trobem-nos-hi. Els del Cingle Roig en deuen tenir alguna de preparada....

Com sabeu, l'Aplec posa a disposició de tothom la pàgina web www.aplecdelamussara.cat on hi trobareu tota mena de detalls i informacions.

Ànims, fem de l'Aplec una festa més dels vilaplanencs.

■ ■ ■

Aplec de la Mussara 2009

GOVERN MUNICIPAL - ACTE PÚBLIC PER A RETRE COMPTES DEL RESULTAT DELS QUATRE ANYS DE GOVERN

✧ Ajuntament de Vilaplana

El passat diumenge, 27 de març, l'Ajuntament de Vilaplana va realitzar un acte públic adreçat als veïns i veïnes del poble en el qual feu balanç i ha retut comptes de l'actuació del consistori durant aquest mandat 2007-2011 que acabà el passat mes de maig.

L'equip de govern, encapçalat per l'alcalde Tomàs Bigorra, va donar a conèixer als assistents un informe de re-

sultats que posà de manifest que des de l'inici de mandat fins a dia de l'acte, l'Ajuntament ha destinat més del 52 per cent dels pressupostos a inversions per a la millora del poble. Això significa que des de 2007 l'Ajuntament ha Vilaplana ha destinat 2.041.952 euros a inversions del total de 3.873.101 euros que representen la suma dels pressupostos aprovats. Aquests més de 2 milions d'euros invertits representen la xifra més alta d'inversió realitzada fins ara en cap

mandat a l'Ajuntament d'aquesta població del Baix Camp.

Aquestes inversions han tingut com a finalitat resoldre problemes importants d'infraestructura que patia el municipi i millorar d'aquesta forma les condicions de vida dels vilaplanencs i vilaplanenques.

La principal inversió d'aquest mandat ha estat la construcció del nou dipòsit municipal d'aigua, que resol la periòdica falta d'aigua potable que s'ha patit durant diversos estius de sequera i que allunya d'aquesta forma el fantasma de les restriccions d'aigua potable.

Un altre bloc inversor s'ha destinat a la millora de la pavimentació i serveis de diversos carrers del centre urbà.

I com a obres singulars i significatives executades en aquest mandat, també destaquen la restauració de la façana de l'església parroquial i la consolidació de l'església del nucli de la Mussara.

Durant aquests quatre anys, l'Ajuntament també s'ha caracteritzat per tenir molta cura en el manteniment i la realització de les petites millores necessàries que han garantit el funcionament i la prestació correcta dels serveis municipals.

Recollida selectiva d'oli domèstic

✧ Ajuntament de Vilaplana

La campanya "El teu oli ens mou" que impulsa el Consell Comarcal del Baix Camp per implantar la recollida selectiva d'oli domèstic a diferents municipis de la comarca es desenvolupà a Vilaplana el 12 i 13 d'abril de 2011.

Les sessions informatives tingue-

ren lloc el dia 12 d'abril a les 19 h a la Casa de Cultura.

L'objectiu de la campanya és impulsar la recollida selectiva de l'oli domèstic usat per tal de reduir la contaminació de l'aigua i el sòl i les emissions de gasos d'efecte hivernacle mitjançant la reutilització dels olis domèstics usats per a transformar-los en biocombustibles.

En les diferents sessions informatives que es realitzaren es tractà sobre:

- Com recollir l'oli domèstic
- On es poden dipositar les ampolles amb aquest residu
- Els beneficis ambiental
- Quina és la seva gestió
- L'ús final de l'oli domèstic reciclat

A més amés es va facilitar a la ciutadania el material adequat per a dur a terme la recollida d'oli a la seva llar. El material esmentat consisteix en

un embut adaptable a les ampolles de plàstic d'aigua o refresc i un fulletó informatiu on s'explica la gestió del residu, des de la recollida de l'oli a casa fins al procés de reciclatge.

Per dur a terme aquestes tasques el Consell Comarcal del Baix Camp ha contractat tres tècnics a través d'un programa de plans d'ocupació per a persones aturades cofinançat pel Servei d'Ocupació de Catalunya.

Ja es pot dipositar al contenidor situat a l'aparcament de la Planeta l'oli domèstic usat. Així doncs, conclou la campanya "el teu oli ens mou" per a la recollida selectiva d'oli domèstic usat en la que s'han repartit embuts per poder posar l'oli en ampolles de plàstic i s'ha fet una xerrada a la Casa de Cultura. Per tots aquells que no vau tenir l'oportunitat de recollir l'embut durant la campanya, es pot passar a buscar per l'Ajuntament en horari d'oficines

Activitats a la llar de jubilats

Carme Abelló Bonet

Ja teníem l'últim lliurament a la revista, per tant, només ens quedava per posar-hi la festa de la "Castanyada".

El dia 1 de novembre varem celebrar la Castanyada. Sopàrem amb pollastre a l'ast després d'un pica-pica. No hi varen faltar per la diada els panallets i les castanyes ni, per descomptat, un tragueta de vi ranci o de moscatell. L'assistència fou de 45 persones.

El dia 30 de febrer es va convocar l'Assemblea General Ordinària a les 19:30 hores. Es va llegir l'ordre del dia. Primer, donà la benvinguda el president als assistents i es notifica després que es dona de baixa de la presidència, el motiu, es dona entrada a nous socis, tot sentint molt la sortida dels vells, per la molta dedicació, nou anys a la presidència, a més de nou anys més a la junta. També els anys són motiu de la seva sortida.

En aquesta assemblea es renova la junta i surt el que més anys ha dedicat a la llar.

Surten : Jaume Mestre, Maria García, Isabel Vergès, Antonio Valle i per defunció M^a del Carme Mestre.

Els socis entrants: Paquita Tost, Montserrat Anguera, Natàlia Ferré, Sebastià Anguera Mestre i Josep Mª Martí.

Queda la Junta amb Genís Torres Aymamí com a President, Joan Serra, Rosario Lozano i Carme Abelló.

Després, es va fer una xocolatada amb pa torrat i coca per tots els assistents. L'assistència fou de 30 persones.

El dia 1 de Maig, els jubilats en el seu local social, van celebrar la festa de la primavera i també, es van menjar la mona, traslladada pel motiu que el dia de dilluns de Pàsqua molta gent no hi pot assistir, per celebrar-ho amb la família i amics. Vàrem fer un berenar sopar amb pa amb tomàquet, acompanyat de coca amb recapte i espinacs. per postres ens vàrem menjar la mona amb vi ranci, moscatell i cava. Com de costum els sortejos i com sempre, en rebre el regal es dóna les gràcies i qui vol canta, explica acudits etc.

El dia 19 de maig es va celebrar la 24ena Trobada de la Gent Gran de la comarca del Baix Camp. El lloc fou Cambrils. Sortirem de Vilaplana a dos quarts de nou amb l'autocar que ens va pujar a buscar. Arribarem a Cambrils i tot seguit, pujàvem a un vaixell de la Costa Daurada per fer-hi una hora de

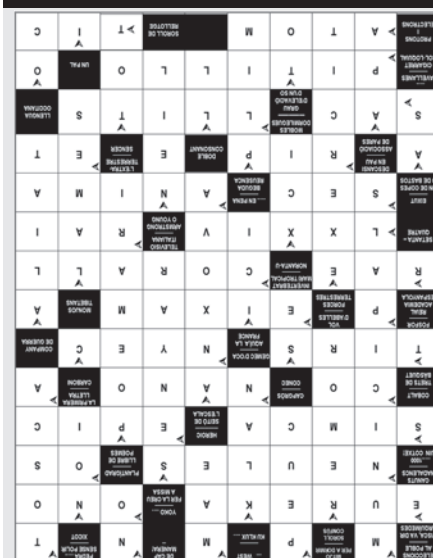
volta, tot costejant, a coberta i navegant. L'experiència fou molt bonica. Després al parc dels pescadors, allí ens reberen les autoritats, ens donaren la benvinguda acompanyada de parlaments. Ballada de sardanes i després un pica pica.

Els autocars ens varen portar al restaurant Costa Daurada per fer el dinar. Sortejenen 3 pernils i al final, la ballaruga.

Arribarem a Vilaplana, més o menys a les nou del vespre.

Tot això és el resum.

SOLUCIÓ AUTODEFINIT

ASSOCIACIÓ DE JUBILATS I PENSIONISTES DE VILAPLANA

C. del Casal, 3
43380 VILAPLANA

pintura decorativa

Alvar Juanpere
 Olivé

Sant Tomàs, 60 - Tel. 977 34 29 85
43201 **REUS**
Plaça de les Províncies, 1
43840 **SALOU**

Pantalles a mida

Tots els estils

Il·luminació de jardí

C. de Benidorm, 11 (cant. Peníscola) - Tel. 977 75 05 30 - 43205 REUS

NUVIS!!!

PREUS ESPECIALS
per a la vostra llista...
i col·locació
GRATUÏTA!!

Aquest conte escrit per Marta Mateu Huguet li fou atorgat el I premi literari les Borges del Camp per a Joves "Agustí Pàmies" de 1r d'ESO de l'Institut Fontanelles en la festa de sant Jordi de 2011.

Sherlock Holmes i la segona llegenda de Sant Jordi

✍ *Marta Mateu Munté*

Com cada tarda Sherlock Holmes estava capficat amb les seves cabòries intentant esbrinar algunes incògnites d'una història una mica fosca que tenia entre mans.

Fumava sense parar i l'ambient s'anava carregant, tampoc deixava de prendre cafè, dos elements necessaris per la seva concentració.

A mitja tarda va rebre un telegrama, molt curt però alhora molt imprecis:

"Senyor Holmes necessito la seva ajuda. Presenti's demà passat a Palau.

Sa Majestat el Rei de Catalunya."

Holmes es va quedar bocabadat, pràcticament no sabia qui el reclamava, on era aquest estrany país ni de quin assumpte es tractava.

Quan va arribar el doctor Watson del club, va pensar que alguna cosa estava passant. El seu detectiu estava més capficat que de costum, la porta estava entreoberta, això que ell s'assegurava de deixar-la ben tancada, era evident que algú havia visitat Sherlock Holmes.

-Què opina d'això? - Li digué.

Holmes va ensenyar el telegrama al seu ajudant. Aquest, abans que pogués dir alguna cosa, es va trobar a prop de la cara un mapa immens i, subratllat, el nom de Catalunya.

-Estimat Watson, és aquí on tenim el nostre futur cas. Marxarem demà a primera hora. Tingui-ho tot a punt.

Aquella nit pràcticament no vaig dormir :-Què deuria passar perquè un Rei reclamés la nostra presència? Realment deuria ser un assumpte molt important.

-No deixava de pensar.

L'endemà van marxar molt d'hora, el viatge fou llarg i pesat. Després de passar per diferents nacions van entrar

a Catalunya. Un país completament diferent al nostre: hi brillava el sol, en els paisatges es barrejaven el verd de les muntanyes i el groc de les planes. Quan faltaven pocs quilòmetres per arribar a Palau, ens van rebre una escorta de soldats imperials. Al castell ja ens esperava el rei en persona.

A la seva cara es notava una preocupació que després vam saber de què es tractava. Sa Majestat ens va dir:

-Sento haver-los fet venir de tan lluny! Però ja no sabia a qui recórrer i l'assumpte cada vegada és més greu i se'ns complica més.

-No s'amoïni! -Va respondre Sherlock Holmes-. Però digui'm de què es tracta aquest afer tan greu?

El Rei començà a explicar:

-Ja fa mesos que el nostre poble sofreix els atacs d'una bèstia diabòlica o d'un monstre de grans dimensions... Va començar atacant els camps i els ramats. Calculem que a mesura que es fa gran, ja que de moment encara no l'ha vist ningú, cada vegada té més gana i ho devora tot. Abans es conformava a menjar-se un animal cada setmana o bé cada deu dies. Ara l'àpat ja és diari. Però va arribar un dia que se'ns van acabar els animals, n'hi deixàvem un sempre al mateix lloc i l'endemà no el trobàvem. El primer dia que no n'hi vam oferir cap, perquè se'ns havien acabat, es va enfurismar molt, tota la nit va xisclar i va destrossar tot el que hi havia al seu voltant. Ens vam reunir en un Consell Extraordinari i vam acordar que per mitjà d'un sorteig li oferiríem una persona. Era preferible que en mengés una sola abans que tot el poble i mentre, buscaríem una solució al problema. Desgraciadament li ha tocat a la meua filla. La meua filla, la Princesa, l'única que tinc! Déu Meu, pel que més vulgui! Ajudi'm Senyor Holmes, ajudi'm!

-No es preocupi. És un cas força interessant. L'estudiaré amb precisió, si tinc qualsevol dubte ja el cridaré.-Va respondre Sherlock Holmes, després d'asseure's en una butaca i adoptar una actitud reflexiva.

Sa Majestat es va retirar. En quedar-se tots dos sols, el doctor Watson va exclamar:

-Ja ho tinc! És la famosa llegenda de Sant Jordi, tan popular a Catalunya. Així no caldrà que patim per res, la bèstia monstruosa de la qual parlava el rei és el drac i quan estigui a punt de men-

jar-se la princesa apareixerà Sant Jordi damunt el seu cavall, matarà el drac, salvarà la Princesa i ja tindrem el problema solucionat.

-Molt bé estimat Watson, ha arribat a una bona conclusió! Jo també crec que estem vivint una segona llegenda de Sant Jordi, però hi ha quelcom que no m'agrada. Deixi'm sol. Vagi a descansar. Ens reunirem demà a les nou per esmorzar.

Sherlock Holmes es va passar tota la nit sense dormir, fumant, bevent cafè i reflexionant sobre el cas.

L'endemà va comunicar al Rei la necessitat d'oferir la Princesa a la bèstia. El Rei no volia de cap de les maneres, però al final hi va accedir.

A l'hora de costum van deixar la Princesa sota un arbre. Sherlock Holmes i el doctor Watson van quedar-se darrera una roca immensa observant tot el que passava i intentant no perdre's cap detall. Van veure aparèixer un animal, un monstre que treia foc per la boca i caminava feixugament. La Princesa va tancar els ulls. L'animal es va aturar davant la noia, se li va obrir una porta i algú va estirar la Princesa cap dins.

-I Sant Jordi?-va dir el doctor Watson.

-Que no veu que no és cap drac! Hem d'aturar-lo. Avisi els soldats de Sa Majestat!

Al moment va aparèixer l'exèrcit reial, van encerclar el monstre i van alliberar la Princesa. A dins de l'invent hi havia un homenet petit i astut que era l'encarregat de conduir l'animal.

Pressionat per S. Holmes va confessar que treballava per Arthur, el germà bessó del Rei qui fou destituït de la Corona feia anys. Els va dur a un indret amagat darrera les muntanyes on Artur havia començat a construir el seu propi regne amb els animals i les persones que havia segrestat al seu germà. Foren tots alliberats, entre ells el cavaller Sant Jordi i Artur empresonat.

El Rei no sabia com agrair a Sherlock Holmes i al doctor Watson la seva ajuda i els féu fills adoptius del seu regne.

Van marxar cap al seu país satisfets d'haver viscut, encara que per uns breus moments, la segona llegenda de Sant Jordi.

Aquest conte escrit per Alba Àvila Juampere va ser guardonat amb el 2on premi literari en castellà per a 3r d'ESO de L'Institut Fontanelles en la diada de St. Jordi 2011, a les Borges del Camp.

El libro de la vida

✍ *Alba Àvila 3B*

Todo empezó una primavera de 1938, cuando mis padres me dijeron que ese verano lo pasaría en la casa de la Tía Mey. Allí vivían mis primas Carla y Susana. Era una casa al lado de la playa, a las afueras de un pueblo pequeño. Supongo que mis padres pretendían impedir, que el caprichoso e injusto viento que arrasaba las ciudades y que acompañaba las vidas de todo el país, no pudiera dañarme allí, que el pueblo burlara, a ese viento que nadie podía burlar, la guerra.

Los primeros días, los pasé con mis primas arreglando mi habitación y explorando la casa. En seguida nos hicimos muy amigas, aunque no las veía desde que teníamos 5 años. Carla era un año mayor que yo, era lista, decidida, y tenía un corazón enorme, solo que tenía que acercarte para oírlo. Susana tenía un año menos, era muy simpática, extrovertida y siempre nos divertía con sus historias de aventuras que leía, pero que nunca terminaba porque le gustaba inventarse su propio final. La Tía Mey y su marido Tom, se portaban muy bien conmigo pero eran muy distintos a mis padres.

El primer día de Julio, se organizaba una fiesta en la playa, donde todo el pueblo acudía y donde acudimos noso-

tras con unos vestidos de verano muy bonitos. Nos sentamos cerca de una hoguera, donde parecían reunidos todos los muchachos y todas las chicas. Donde se palpaba un encanto y una dulzura, que te hacían flotar a mucha distancia de la realidad, o al menos de la guerra. Allí conocí a Javier, era el mejor amigo de mis primas, del cual siempre hablaban, siempre las hacía reír, pero en sus ojos había una tristeza oculta, un temor que él se guardaba. Pasábamos los días con él, y cuanto más le conocía más me fascinaba y más quería estar con él. Él me enseñó a nadar, y yo le enseñé a tocar la guitarra, aunque creo que solo quería aprender a tocarla para oírme cantar canciones, que siempre escuchaba mirándome sin cesar. Era cuatro años mayor que yo, tenía 18 años, pero parecía que eso no importaba, simplemente a mí me encantaba estar con él y mis primas siempre decían que él me miraba como no miraba a nadie. Los días de verano pasaban, como la lluvia, cada gota era una sonrisa, una mirada o una caricia y todas juntas hacían la lluvia del amor. Estaba como encantada, cómo si el pueblo fuera todo, y lejos de allí no hubiera nada, todo mi corazón latía junto al mar y no quedaba sitio en él para la tristeza de todo el país. Javier y yo nos escapábamos cada noche para ver las estrellas, y callados, admirábamos la complejidad de ese espacio tan cerca y tan lejos de la tierra.

Había aprendido a vivir sin mis padres, porque tenía a mis primas y le tenía a él, siempre pendiente de mí, siempre mirándome como si viera en mí algo, que los otros no podían ver, y cuando lo hacía desaparecía ese temor inexplicable que a veces invadía su mirada.

El verano llegó a su fin, y llegó la última noche bajo las estrellas, antes de que yo volviera a la ciudad. Esa noche fue especial, me acarició la mejilla con

suavidad, y sin saber cómo hacerlo, me dijo que le esperara, que él pensaría en mí todos los días, y que siempre recordara que yo era la única a quien su corazón pertenecería. Y me besó, con pasión pero con suavidad y sentí como en sus ojos volvía ese temor y esa tristeza.

No lo entendí hasta cuando ya estaba en la ciudad, y vi en mi maleta una carta, era de él. Cada palabra que leía, era como un peso más en mi pecho que me hacía difícil respirar y que no tenía medicina. Le habían reclutado, ese viento caprichoso había llegado, como llega a todas partes, a ese muchacho lo había convertido en un hombre para luchar, a mi corazón lo había dejado sin nada y se había llevado la felicidad lejos de aquí. Y a esos ojos, les había dejado para siempre ese temor. Dos corazones, que depositaban toda su energía en el sueño de estar juntos y en la capacidad de imaginar un lugar, donde se permitiera amar, eran separados por una guerra que aniquilaba cada sonrisa que encontraba en su camino. Pero había algo más fuerte que esa guerra, estaba segura, y envié millones de cartas a Javier para que lo entendiera, para que le diera una esperanza, una luz a la que mirar en medio de esa lucha, para que supiera que todo mi amor era para él. Pasaba el tiempo, ni siquiera tenía nada de él, ni una sola carta, pero fui fuerte, porque era lo que le decía a él, que nunca parara de luchar. Hasta que un día, por fin, el soldado regreso a su hogar, el chico convertido en hombre, regresó. Cuando le vi, acercándose a mí casi llorando de alegría, pensé en las historias de mi prima, que nunca quería terminar de leer, porque prefería decidir ella el final, y comprendí que aunque muchas páginas de la vida se escribían sin pedir permiso, a veces podías escribir tu qué final querías, o al menos, luchar por él.

■ ■ ■

Comercial ROSAN

Pedrer del Coubí, 5 - Tel. 977 317 154 43206 REUS

MOQUETES

PINTURES

ESMALTS

VERNISSOS

COLES

PAPERS PINTATS

BROTRES

ÈXIT DE PARTICIPACIÓ - SANT ISIDRE-2011

✧ Ajuntament de Vilaplana

Com cada any es van celebrar les festes de Sant Isidre i de bon matí Vilaplana es va omplir de caminants i corredors que venien a fer la 4a Cursa i Caminada de Muntanya Vilaplana - La Mussara - Vilaplana. La caminada començava a un quart de 9 del matí i a les 9 per aquells que la fessin en la modalitat de cursa. En aquesta ocasió hi van participar 264 persones, 175 de les quals en la modalitat de cursa i 89 en la modalitat de caminada, fet que significa un total de 264 participants, dels quals cal destacar el guanyador de la cursa el Sergi Casas López que va fer el recorregut amb un temps d'1 hora i 7 minuts (01:07:02).

També a les 9 del matí i com és tradició es va fer el popular esmorzar a la Cooperativa de Vilaplana, una gran quantitat de vilaplanencs i vilaplanenques van acostar-se a la cooperativa per menjar l'habitual pa torrat amb oli Soldó i un tall de llonganissa i cansalada i una sardina.

A les 11 hi havia la missa en honor a sant Isidre i la processó pels carrers de Vilaplana

A la 1 del migdia es va fer la inauguració de l'exposició: "Les ciutats del món" i es va presentar el llibre "Les ciutats del món" de Josep Iglesias.

A les 7 de la tarda i, finalment a la sala del Casal, es va fer la cantada d'havaneres amb els Pescadors del Francolí.

Fins l'any que ve !

Sortida dels corredors a les 9 del matí. Fotos: Josep Bigorra

Presentació de "El Mirador" el nou llibre de Jaume Mariné

✧ La redacció

El passat 1 de maig a la Sala Parroquial es va fer la presentació del llibre El Mirador de l'escriptor local Jaume Mariné Ferré. La presentació va anar a càrrec de Fina Anglès, filòloga i escriptora.

El llibre està compostat d'un recull de fragments de narrativa curta, dos d'ells guardonats amb el primer premi de narrativa curta El Mirador i altres dos amb els premis extraordinaris de Falset.

La immensa majoria dels fets en què s'inspira l'autor han transcorregut a la petita àrea territorial del Baix Camp, una altra part han estat viscuts directament per l'autor.

Des d'aquí us convidem a llegir El Mirador, convençuts que serà del vostre gust.

MUSSARA

CENTRE D'EQUITACIÓ

677 50 79 44 - Classes

677 50 79 45 - Excursions

Carretera de Vilaplana a la Selva del Camp, km 6,8

Diada de Sant Jordi

Un any més, el passat 17 d'abril es va celebrar la diada de Sant Jordi. La jornada estava organitzada per l' AMPA del CEIP Cingle Roig.

Com ja és habitual, aquest dia tothom que es va acostar al pati de les escoles van poder comprar roses, llibres i els

més menuts van poder escoltar diversos contes.

Des de Lo Pedrís volem felicitar a tots els pares i mares de l' AMPA per la bona organització de la Diada. Fins l'any que ve.

Campionat de botifarra de Vilaplana 2011, I Memorial J. M. Musté i Pàmies

Simon Salvat Aymami

El dia 12 de març, a Vilaplana, una tarda de dissabte com moltes, plujosa, trista, va deixar de ser-ho per la celebració de l'esmentada trobada. Vingueren de totes les contrades, de Lleida, Montblanc, Barcelona, Vinyols i el Arcs, Alforja, El Masroig, Torredembarra, Vila-seca, Bellmunt del Priorat, Vallmoll, Mont-roig, Tarragona, Cambrils, Bonastre, Fontscaldes i, fins i tot, d'Andorra.

I tot, per barallar-se amb un grapat de cartes. Algú pot pensar: tanta força, tan poderós és aquest, aparentment, simple joc de parella? Doncs sí, qualsevol fet capaç de moure aquesta gernació i des de qualsevol indret, ha de tindre quelcom d'especial. Alguna cosa intangible, que ni tan sols es veu però que, tal i com es va notar i demostrar, es sent, i es sent d'allò més.

Més d'un, en entrar al nostre benvolgut casal, dibuixava cara d'astorat, en veure aquell petit exèrcit de tots els gèneres i edats reptant-se damunt d'un tros de gespa de reduïdes dimensions. Fins i tot va participar un senyor de 82 anys, el qual era, d'antuvi, digne mereixedor de premi.

Per descomptat, agrair a totes i cadascuna de les entitats col·laboradores el seu generós esforç per fer més atractiu aquest petit torneig, donant, desinteressadament, més del que podien.

No cal dir que va presidir un ambient de germanor i companyonia com es sol respirar en aquest tipus d'esdeveniments. Ambient alimentat i engreixat pels extraordinaris organitzadors del campionat, Meli, David i Josep. Així com

per la bona predisposició de molts altres que hi donaren un cop de mà o estigueren, fins el final, en disposició de fer-ho.

No hi van faltar les típiques discussions a veu alçada, renecs, bromes, comentaris, sermons didàctics, els tan enyorats comentaris professionals de la jugada des del darrere i a cartes vistes, males cares, cops de cap, tancades d'ulls, arronsaments d'espatlles, rialles, mirades assassines, sifons, cops a la taula, bufades, gemecs, ulls oberts com taronges, arrufades de nas, "xiteigs", saltironets de la cadira i, fins i tot, les petites picabaralles. I és que, sense això i molt més, no estariem parlant de botifarra.

En general va ser una tarda tranquil·la, joiosa, i va anar tot rodat, com oli en un llum, sense problemes, sense discordances. Una tarda de casal d'aquelles que li donen vida, que fa goig de veure, que tots volem que, per aquest o per qualsevol altre motiu, sigui repetible. Una tarda de la qual, el mossèn, estic convençut que n'estaria del tot cofoi.

Retorn a Sefarad de Miguel S. Jassans

La Redacció

Retorn a Sefarad de Miquel S. Jassans d'Alforja, va ser presentat a Vilaplana, el passat 10 d'abril, per Fina Anglés.

És una novel·la que ens inicia en el passat jueu del segle XIII, als pobles de l'Aleixar, Alforja, Vilaplana i la Mus-sara, lligant uns personatges que viuen la guerra i la posguerra, i estirant la història fins avui dia, retornant als indrets i païssatges inicials.

Veu la llum "Anecdolari de Vilaplana" obra d'Oleguer Huguet Ferré

La redacció

El passat 5 de juny, a dos quarts d'una del migdia es va fer la presentació del llibre: Anecdolari de Vilaplana. Més d'una vuitantena de persones van fer petit el Saló d'Actes de la Sala Parroquial. La presentació anava a càrrec de Maria Anna Vernet i Ferré.

L'anecdolari de Vilaplana és obra del poeta local Oleguer Huguet i Ferré (Vilaplana 1914 - Reus 1996), Mestre en Gai Saber i fill il·lustre de Vilaplana.

Es tracta d'un recull d'anècdotes que la gent del nostre poble ha transmès, en molts casos de pares a fills de forma oral, i que foren recollides al llarg de 40 anys gràcies a la gran quantitat de notes preses per l'Oleguer durant les moltes hores de conversa mantinguda amb els veïns.

Per una millor accessibilitat a internet a Vilaplana

Oscar Aymami, Meli Sanchez i Rosa Cavallé

El passat mes d'abril, al casal de Vilaplana, va sorgir la iniciativa per part de l'Òscar, el Meli Sánchez i la Rosa Cavallé de recollir signatures per a sol·licitar formalment a l'Ajuntament que converteixi el poble en un espai wi-fi. En el full de recollida de firmes es llegeix el següent:

Donat que l'internet ja és una eina imprescindible per a la vida de la majoria de nosaltres, recollim signatures per tal que l'Ajuntament assumeixi la responsabilitat d'oferir-nos amb aquest servei ja que les companyies no ens afavoreixen gens ni mica.

Aquestes quatre ratlles recullen les tres idees centrals de la iniciativa.

Per una banda, afirmem que l'internet és ja una eina imprescindible per a la vida de la majoria de nosaltres. Creiem que no és agosarat dir que avui en dia gaudir d'accés a l'internet és tan necessari com tenir clauvegueram a les poblacions o una bona xarxa de carreteres. Ja fa anys que estem immersos en el que s'anomena la Revolució de les Comunicacions i la Tecnologia i, ens agradi o no, és el que ens toca viure. El nostre jovent no concep la vida sense els xats o les xarxes socials i la seva manera de relacionar-se passa per tenir connexió a l'internet.

La segona idea central de la nostra iniciativa fa referència a l'accessibilitat a l'internet. Aquells que ja gaudeixen al poble d'una connexió coneixen prou bé el cost mensual que suposa –totalment fora de mida quan considerem que és un bé necessari- i saben que paguen per "circular per una autopista" però que en realitat es mouen per carreteres de segon o tercer ordre. I no toquem els temes d'instal·lacions diverses, baixes o canvis en el serveis perquè estem segurs que a tots ens ha bullit la sang en algun o altre moment.

Dit això, la idea de que sigui l'Ajuntament qui vetlli una vegada més pels interessos dels vilaplanencs ens sembla del tot raonable i necessària. De fet, no anàvem del tot desencaminats quan tots els partits polítics que ens representen van incloure la mesura en les seves llistes de promeses de futur. Que és tècnicament complicat? Segurament, però no impossible. Que haurem de pagar igualment per al servei? És clar, però unes quotes raonables... En un moment de crisi com la que vivim, què millor que unir esforços per a facilitar-nos la vida...

Les nostres llistes encara són obertes ja que encara no les hem presentades formalment a l'Ajuntament, així que qui cregui que val la pena donar suport a aquesta iniciativa encara és a temps de signar la petició!

Josep Tost

QUEVIURES I
TRANSPORTS

Dr. Mallafré, 12 - Tel. 977 81 50 87
VILAPLANA

Àlex Masdeu i Font

Picapedrer / Restaurador de pedra / Geòleg

Mòbil 625 558 358

Web: www.picapedrer.com

Correu electrònic:
alexmasdeu@picapedrer.com

Carrer Doctor March, 1
43380 VILAPLANA

Dietètiques Cabré, C.B.

ALIMENTS NATURALS I DE RÈGIM
HERBORISTERIA
CONSULTA NATURISTA

C/ dels Jurats, 19 - 43205 REUS
Tel. 977 31 52 55

EN MEMÒRIA D'AGUSTÍ MESTRE PÀMIES

✍ *Raquel Virgili*

Va ser una entrevista entranyable la que *Lo Pedrís* va publicar de l'Agustí.

Va ser a finals del 2007, després de visitar-lo durant la seva estada estiuenca al poble, cita a la qual no hi faltava gaire bé cap any, que se'm va acudir preguntar-li si li agradaria que es publicués.

El seu posat, sovint seriós, amagava una personalitat cordial, afectuosa i tendra, molt especialment quan es referia a la seva família, de la qual estava enamorat. Així doncs, no va costar gaire que contestés les preguntes.

I allà ens va anar explicant els seus records, d'infant, d'adult, sense potser ser massa conscient que ja quedava per a la posteritat. Quants joves el van descobrir a través d'aquella entrevista!

Aquest primer dissabte de juny va tornar al poble, com sempre acompanyat per la seva inseparable filla Anna, aquest cop per fer-ne l'estada definitiva.

No em puc estar de reproduir el poema que la família va voler imprimir en el recordatori del seu comiat. Un poema bellíssim, que reflecteix tot un sentiment:

*Parlem de tu, però no pas amb pena.
Senzillament parlem de tu, de com
ens vas deixar, del sofriment lentíssim
que va anar marfonent-te, de les teves
coses, parlem i també dels teus gustos,
del que estimaves i el que no estimaves,
del que feies i deies i senties;
de tu parlem, però no pas amb pena.*

*I a poc a poc esdevindrà tan nostre
que no caldrà ni que parlem de tu
per recordar-te; a poc a poc serà
un gest, un mot, un gust, una mirada
que flueix sense dir-lo ni pensar-lo.*

(*Parlem de tu*, Miquel Martí i Pol)

■ ■ ■

L'ART I LA MARIA DEL CARME DAMO

(1930-2010), una de les nostres col·laboradores
més habituals

✍ *Josep Maria Garcia Abelló*

Estic plenament convençut que la Maria del Carme Mestre Huguet, de cal *Damo*, una de les nostres col·laboradores més habituals, que malauradament ens va deixar al desembre de l'any passat, hauria estat més que orgullosa i contenta de la darrera portada de *Lo Pedrís* 43 dissenyada per la Marta Huguet Múgico. I no tan sols perquè, com bé sabeu, l'artista fos néta seva, sinó perquè la trilogia floral, amb la justa proporció i harmonia cromàtica amb què ella ho plasma, és una portada, a totes llums, d'una bellesa artística substancial.

I així ho afirmo, perquè la Maria del Carme *Damo*, una de de les nostres col·laboradores més habituals, ja estava acostumada a visionar, dins del seu cercle familiar més proper, obres artístiques de gran vàlua, entre les quals, la nostra revista ha tingut la sort de poder-hi comptar. I, si no, intenteu recordar la magnífica portada de *Lo Pedrís* 5, d'octubre del 2001, amb una foto muntatge de tonalitats morades de la portalada de ca l'Olles que agafa relleu i profunditat, a partir de l'arcada principal focalitzada des de distints plans, la qual fou recreada de forma avantguardista per la seva jove Dolça Múgico. I, si no, rememoreu la portada de *Lo Pedrís* 15, de l'abril del 2004, amb un pas de Setmana Santa, representat per tres cucurulles il·luminades suaument pel resplendor de les seves atxes i protegides de forma tènue per la presència de la mare lluna, la qual va recrear de forma exquisida el seu nét petit, Xavier, amb tan sols 12 o 13 anys.

No obstant, la Maria del Carme *Damo*, una de les nostres col·laboradores més habituals, no tan sols estava rodejada d'artistes, sinó que sóc de l'opinió que ella també ho era. Tanmateix, el seu art no va agafar el camí de la pintura, el del dibuix o el del disseny gràfic, com el de la seva jove o el dels seus néts, sinó que el seu vessant artístic jo diria que anava encaminat, més aviat, cap al món de les lletres, i més concretament focalitzat en direcció a la literatura de tradició oral i el de la memòria històrica del seu poble: Vilaplana i el de la seva gent, que ella tant i tant estimava, i que ens ho recordava, amb goig i fruïció, cada cop que hi parlàvem.

I així, a través del temps que li va tocar viure, amb les seves llums i amb les seves ombres, la Maria del Carme *Damo*, una de de les nostres col·laboradores més habituals, ens ho va transmetre amb aquella saviesa popular i bonhomia que només els bons artistes, que volen obrir els seus braços i la seva llum al món, ens ho fan palès. I Déu n'hi do, com ho feia, ja fos pel carrer fent petar la xerrada amb amics, veïns o desconeguts, explicant un conte a la vora del foc al seu fill Xavier o més endavant als seus néts, rememorant alguna història del seu poble, com la construcció del campanar per algun avantpassat seu, participant en les activitats culturals i festives... o bé, a través de recollir i publicar dites, refranys, anècdotes, records i escrits diversos que, molt sovint, prodigava de forma periòdica, amb estreta col·laboració amb la nostra redactora Mei Salvat, dins les pàgines d'una revista *Lo Pedrís* que, sens dubte, era també molt seva i que ja fa temps que et troba i et trobarà molt a faltar.

Gràcies per tot Maria del Carme, sempre et recordarem.

Vull dedicar aquest escrit recordatori, sobre la Maria del Carme, al seu fill Xavier, amb qui, malgrat el temps i la distància, sempre hem mantingut una bona amistat.

Juny de 2011

La Coca amb cireres

✧ *Mariona Quadrad Monteverde*

A les comarques del sud del nostre país, existeix una tradició molt important de dolços, de vegades poc coneguda perquè ha transcendit poc el seu àmbit territorial. Entre aquestes joies gastronòmiques hi destaquen les coques, que van canviant segons el lloc i l'època de l'any.

Concretament, al Baix Camp i, sobretot a Reus, tenim la "coca amb cireres", per cert, no "de cireres".

La coca amb cireres s'elabora i es consumeix durant els mesos de maig i juny, època natural d'aquesta fruita. A Reus és tradició menjar-la per Corpus. Durant aquesta diada, a la nostra ciutat surten els gegants, preludi de la festa Major de Sant Pere. Passegen pels carrers i, sobretot, encapçalen la processó de Corpus, que, des que ja no és festa, se celebra en diumenge. Així i tot, el dijous de Corpus els gegants ballen igual per places i carrers. La tradició mana i, així es continua fent, anar a seguir els gegants fent mossegades de coca amb cireres.

Aquesta coca ha estat més aviat d'elaboració pública, és a dir, es compra a la pastisseria o al forn. Anys enrere la gent que tenia cirerers de casa les portava al forn perquè les posessin al damunt de la seva coca. S'hi feien senyals diversos per identificar de qui era cadascuna.

La cirera pròpia de les coques és l'anomenada negreta, una cirera tardana, petita, de carn dura, gairebé negra i tan dolça que s'enganxa al paladar. Aquesta és la que fa que, un cop sobre la pasta i coberta de sucre, deixi anar aquell al·mivar exquisit de color de vi. Actualment, és molt difícil trobar coques amb negretes ja que no es comercialitzen. En tot cas, s'ha de recórrer a algú que en tingui al mas o al tros.

Tipus de coques:

Com a mínim podem parlar de tres tipus de coques amb

cireres o millor dit de tres classes de pasta diferents, sense comptar els matisos.

La més coneguda actualment és la de pasta adobada o pasta de briox, és a dir, elaborada amb mantega i amb la pasta esponjada. La més antiga i tradicional és la de pasta de pa estirada fina i regada amb oli, que queda més cruixent. També hi ha una tercera modalitat que és el cóc de cireres, elaborat com un cóc ràpid tradicional, amb una barreja de licors o anís i cobert completament de cireres negretes, força oli i força sucre.

PASTA ADOBADA

150 cc de llet, 80 g de sucre, 50 g de mantega, 3 ous, 25 g de llevat de pa, un pols de sal, 500 g de farina, ratlladura de llimona si és per coques dolces.

Es desfà el llevat amb la llet tèbia. S'hi afegeix la farina, el sucre, la mantega a pomada, la sal i els ous. Es treballa amb les varetes arrissades del batedor elèctric uns 10 min fins que la pasta es fa com una bola. S'aboca la pasta, damunt d'un paper parafinat, i se li dona la forma de l'aplicació que vulguem (coca, tortell, braç). Es deixa fermentar 1 hora en un lloc calent fins que augmenta de volum. S'enforna (el forn ja ha d'estar calent) a 180° durant 20 min.

COCA AMB CIRERES

Pasta adobada, cireres madures, sucre, un rovell per pintar

S'estira la pasta en forma de coca, s'hi escampen les cireres i es deixa reposar 1 h. Es pinta amb rovell d'ou i, s'espolsa amb bastant sucre per damunt i s'enforna a 180°, 20 minuts.

BENZINERA AUTORENTAT

ENTREAUT

CARBURANTS VILAPLANA

DISTRIBUCIÓ A DOMICILI DE GASOILS

Comandes: 977 328 417

Tot tipus d'articles pel seu vehicle - Obert 24 h

Absurda sofisticació

✍ *Leo D'kastro*

De tant en tant, no massa sovint gràcies a Deu, amb l'excusa d'un aniversari o cosa per l'estil, m'agafa un rampell i em dona per gastar-me "una pasta" fent una menjada en un restaurant de suposat cert nivell. Per altra banda, es necessari per la meva feina assabentar-me de com està el patí.

Últimament, el passat 2010, recordo haver visitat tres llocs d'aquestos que tenen un cert nom a les nostres contrades. En els dos primers, no diré quins son per caritat cristiana, l'experiència va resultar decebedora. Un cop més hem vaig trobar amb el de sempre: Massa pasta gastada al servei de la posta en escena i molta "cuina d'autor" sense cap ni peus. Sofisticació provinciana a dojo, i un "teatret" que ratllava el disbarat.

En quan el que vaig menjar, de la cuina "creativa" escriuré un altre dia, el més que puc dir es que, malgrat l'evident interès del "xef" per espatllar un bon producte rebotin-lo de mil ingredients diferents, algunes coses no eren dolentes, tot i que no es sabés ben bé quin gust tenien.

Avui vull parlar de la incapacitat de la majoria d'aquestos llocs per fer-te sentir còmode. La absurda parafernàlia, suposo que per justificar el "cop de pala", i la falta de naturalitat es quelcom que aconsegueix espatllar-me qualsevol àpat.

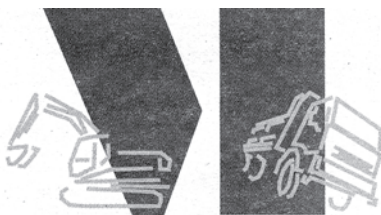
En el primer cas, un senyor, el propietari de l'establiment, que ha estat tota la vida a l'hoteleria, un gran professional, s'ha volgut convertir en un "finíssim mestre de cerimònies". Potser inclús l'hi han fotut una "pasta" en un curset de reciclatge. Resultat, una caricatura de si mateix, una posa clerical (no més l'hi faltava un "estimadíssims germans" al arribar a taula) i un bombardeig de diminutius... carxofetes, patatetes, peixet, salseta...que va acabar en un ridícul...¿M'havien demanat la factueta?. No hem vaig poder estar de deixar-li anar..."tingui els diners", però vaig poder controlar el repicó de... "Mossèn Mario" (anava vestit de rigorós dol, com imposa la modernitat). Tampoc es tracta anar ofenent al personal.

En l'altre lloc, la direcció del menjador estava a les mans d'un jove, inequívocament sortit d'una escola d'hoteleria, i potser a unes magnífiques notes, però amb tanta preocupació per recordar-se de la lliçó i tal encarcament, que feia patir (Un altre dia m'agradaria parlar de fins a quin punt es positiu el haver convertit els oficis en llicenciatures). Un mostrar de tots els tics i tòpics de moda, des de les ridícules explicacions de el que porta cada "creació", inclús a vegades amb la recomanació de si l'has de xuclar, mastegar o pot ser mirar-te-la uns minuts abans de clavar-li queixalada per arribar a l'empatia mossegador/mossegat, fins a la variada oferta de panets... ¿d'olives?, ¿de nous?, ¿pageset o xapateta?... tots acabats de descongelar.

Al tercer d'aquestos restaurants, em vaig sentir bastant a gust. Per començar l'ambient resultava bastant natural, deixava respirar. La majoria de les vegades em trobo amb la sensació de estar dins d'una revista de decoració, d'un escenari muntat per distreure'm del que ha de ser el més important, el menjar en si. Per altre banda, "el jefe de sala" tenia ofici i sentit comú. Una naturalitat i una desimboltura no apreses a un llibre, sinó amb uns quans anys de treball. Em va servir un vi negre fred, com a mi m'agrada, sense posar cara de fàstic i sense el clàssic comentari de que el vi negre s'ha de prendre a la temperatura que ells diguin. Després, quan li vaig comentar que aquell ànec que m'avien servit hagués guanyat molt amb unes bones patates fregides per contes de aquell "nosequé" que em van posar al costat, també va saber-me donar la raó, penses, ell, el que penses. Una de les primeres coses que vaig aprendre amb aquest ofici es que, encara que el client no tingui sempre la raó, la majoria de les vegades no costa gens donar-li. La gent anem a dinar als restaurants per passar una bona estona, per menjar a gust, però no per que ens adonguin lliçons de gastronomia i molt menys per que ens diguin el que ens ha d'agradar i el que no.

■ ■ ■

**EXCAVACIONS I
TRANSPORTS**

MIRALLES

JOSEP M. MARINÉ MIRALLES, S.L.

Carrer de les Creus, núm. 2 - Tel. 977 816 489 - 610 282 029 - 43356 **ALFORJA**

LA FRESCA

Dibuixem Gelats

YASMINE- 3 ANYS

SÍLVIA - 3 ANYS

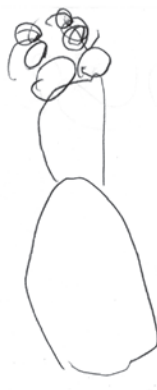
PAU - 3 ANYS

CRISTIAN - 3 ANYS

SILVIA- 4 ANYS

ÒSCAR - 4 ANYS

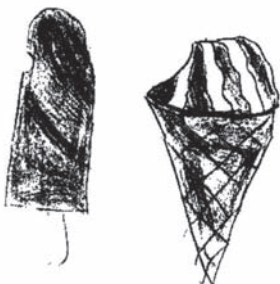
DIANA - 4 ANYS

ANNA T. - 4 ANYS

QUIM - 5 ANYS

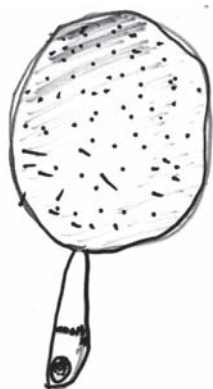
NÚRIA - 5 ANYS

MONTSE - 5 ANYS

PAU - 6 ANYS

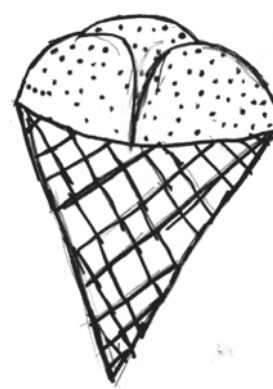
SANDRA - 7 ANYS

OT - 7 ANYS

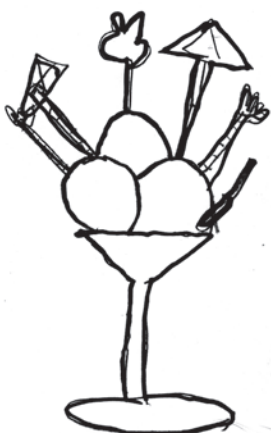
ARIADNA - 7 ANYS

AINOHA - 8 ANYS

ANNA A. - 8 ANYS

JOAO - 8 ANYS

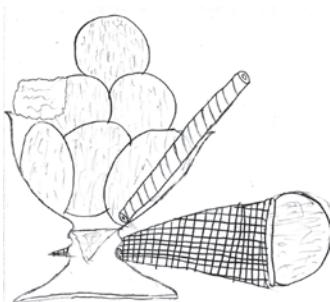
MARINA - 8 ANYS

ANNA M. - 9 ANYS

SERGI - 10 ANYS

PERE - 10 ANYS

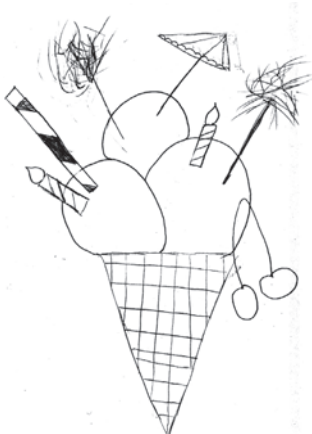
OLGA - 10 ANYS

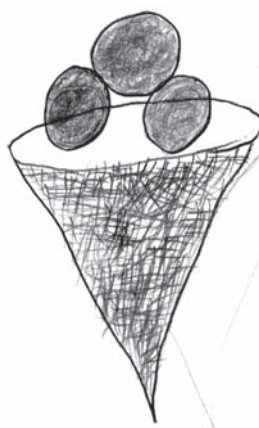
MIREIA - 10 ANYS

JUAN C - 10 ANYS

ESTELA - 10 ANYS

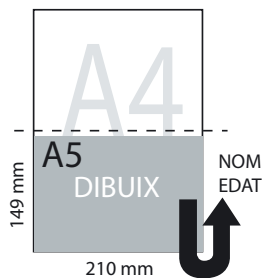
ACHRAF - 11 ANYS

ÀLEX - 11 ANYS

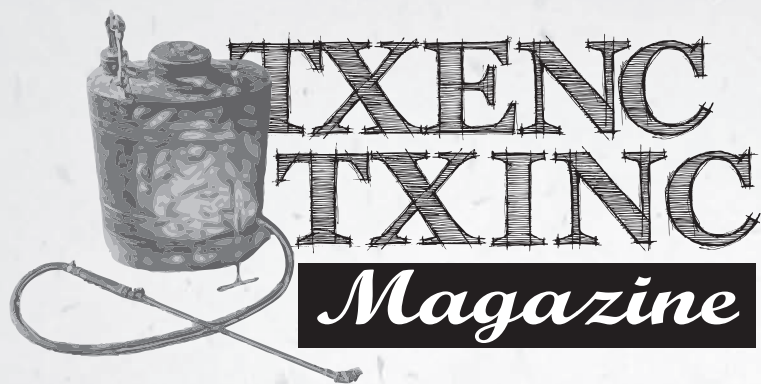
PASCAL PELLICÉ MARINÉ
Electricitat i calefacció

Carrer Major, 40 - Tel. 977 81 53 28
43380 VILAPLANA

Recorda que el dibuix s'ha de fer tamany "quartilla" (mig A4) i darrera cal posar el nom complet i l'edat."

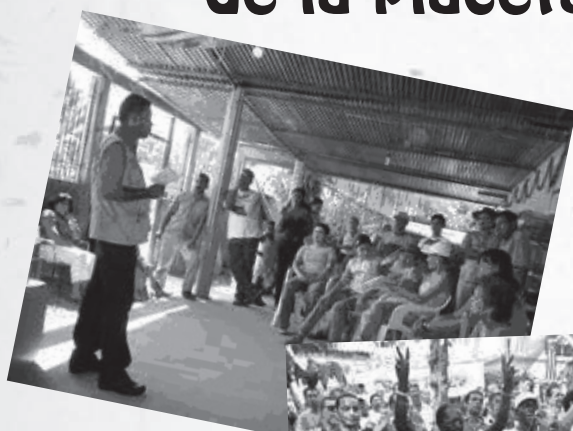
En el proper núm
dibuixarem
FULLES
Esperem els vostres
dibuixos

“El pitjor suplement de Lo Pedrís (Podríem fer-ho millor, però no ens en sortim ni ho intentem!)”

ESPECIAL INFORMATIU

“Indigneu-vos de la placeta”

Dos moments diferents de l'assemblea: les ponències i les votacions

L'Assemblea Popular, formada per aproximadament un centenar de persones indignades del nostre poble, segueix acampada als baixos de la plaça de la Riba. Contra vent i marxa, i enfrontant-se a totes les forces vivies i mortes del poble mantenen el debat sobre si s'ha d'enderrocar o no l'esmentat equipament municipal.

Les ponències que s'han presentat fins ara han dibuixat caires molt diversos, en podem destacar al respecte els que més contingut han generat:

- L'hort ecològic a la planta baixa.
- Barranc si vs barranc no.
- Bloc de pisos de protecció oficial.
- Obra inacabada i indefinida per ser visitada pels jubilat.
- Taller de construcció de gralles.
- Bic Naranja vs Bic Cristal.

TTLeaks

(L'hora ha arribat: tots els alts secrets amagats de Vilaplana aniran apareixent a la llum pública, a poc a poc...)

La carta que tenia amagada a la màniga el Sr. Alcalde: Ni a Reus ni a Tarragona.

Aquesta és la recreació de com quedaria el nou equipament que es ocuparia la part visible de la plaça de la Riba

Ikea i Nespresso aterran en breu a Vilaplana. L'emplaçament definitiu escollit per l'Ajuntament ha estat la placeta nova de la Riba. Posats en contacte amb el Sr. Alcalde, hem tingut la confirmació de tot plegat:

- Als baixos hi posarem la nova botiga d'IKEA i a dalt la de Nespresso. D'aquesta manera es dignificarà d'una manera definitiva i rotunda aquest equipament municipal que tants problemes i maldecaps ens ha portat. A més, la injecció de diners a les arques municipals farà que el Consistori pugui comprar una

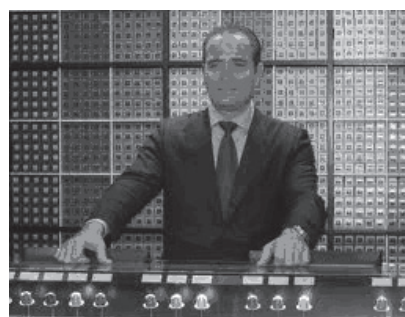
Per la seva part, el Sr. K. Fhellarg (responsable de màrqueting i ampliació de negoci de Nespresso-Abisinia) ha declarat al seu twitter:

- Vilaplana sempre ha estat en el punt de mira com un dels nostres objectius principals. La resta d'emplaçaments que han sortit a la llum, sempre s'han anomenat com segones opcions en la nostra política d'expansió.

No disposem a hores d'ara de cap desmentit per part de la multinacional sueca de mobles.

A la web de Nespresso ja es pot fer la visita virtual de les noves instal·lacions. Notin com s'hi poden veure les arcades tapades de la planta baixa la placeta de la Riba

El Sr. K. Fhellarg, al dia de la inauguració de la darrera botiga Nespresso a Katmandú.

INVERSIONS de l'Ajuntament

Els uniformes retro que ha de lluir el personal del PUTA

La primera acció que ha de dur a terme el renovat Ajuntament, en base a l'aplicació dels fons del PUTA (**P**rograma **Ú**nic de **T**arificació **A**lternativa) provinents de la Comunitat Europea, consistirà en la implantació de nous parquímetres a la xarxa existent d'aparcaments municipals.

A hores d'ara, a la nostra redacció encara no ens han arribat més dades al respecte. Només s'ha filtrat un aspecte menor: l'uniforme que s'ha decidit que llueixi el nou cos municipal de nova creació.

NOU BANC a Vilaplana: el MetBanc

La llei de caixes ha pesat més i finalment la nostra estimada Caixa Agrària de Vilaplana es transformarà en breu en banc.

El nom que finalment ha escollit la Junta General ha estat el de "MetBanc". (evidentment s'hi nota la influència del Guillermo...). De totes maneres, els socis de la Cooperativa han estat debatent i dubtant entre aquest nom i altres possibilitats, entre els quals en podem destacar:

- Coobanc
- Bancperativa
- Bancanolufsen
- Flocbanc
- Bancabré (o Bancabriers o Banca Cabré)

Per altra banda, ja tenim a les nostres mans els plànols definitius i els permisos d'obra nova del primer resultat de la privatització: Es tracta del "Met-Bar coffee & restaurant". L'aposta per l'aprofitament dels espais disponibles als baixos del local del carrer de Sant Sebastià, 11, actualment en desús, és prou eloqüent, almenys això és el que en pensa l'actual president:

- La nostra intenció no és fer competència a Ca la Perirona ni a l'Esparver, ans el contrari: es tracta de promoure hàbits alimentaris saludables, basant-nos en la nostra cuina i mirant d'utilitzar els productes autòctons dels nostres horts i conreus, al mateix temps que treballem per crear nous llocs de treball al poble.

"Hem tornat perquè volem seguir ficant la pota. Som l'únic suplement que ensopega una i altra vegada amb la mateixa pedra i ja tenim els genolls més pelats que la cabra!"

Què tenim a Vilaplana?

Que
què tenim?

Per
començar, és
possible que tinguem el
millor equip de redacció del
món, i les millors revistes són
fetes aquí: La Teia, La Plana,
La Bola, el Cronosport i els
fulletons del PSC i de
CIU!

Tenim
La Mussara,
que mig cau
mig s'aguanta, i
Mascabrers, que
quasi no hi
és.

Dotzenes
de fonts d'aigua
boníssima escampades
per arreu, des del camp
de vaques fins a les
Tosques.

Tenim
les tuies i els
pilons més macos del
món, repartits per tot lo
poble.

Tenim el
cap del frare, la
gitana, el colomet i
el forat de migdia.

I, per
descomptat,
tenim, sempre tindrem,
les paraules bones de
mossèn Musté.

Tenim
les roses del
Pubill i les baldufes
del Juanpere. Un munt de
cartes amb ales del Jaume
del Corraló. I els poemes
de l'Oleguer Silet.

Tenim
coses que
només nosaltres tenim:
els rastres d'anar esperar els
reis, un dipòsit buit i una casa del
metge sense metge. Ca la Peirona,
l'Esparver, la llagonissa i la
butifarra de la Matilde o el
record de la coca de cal
fulanti...

Però
sobretot
tenim lo TTM!!!

**Coses nostres, coses bones
que tenim a Vilaplana!!!**

Noces d'Or

de l'Amèlia Marcos
i d'en Josep M. Anguera

La Redacció

El passat dia 15 de juny va fer 50 anys que l'Melia i en d'en Josep M. es van casar a l'església de Vilaplana. Mostes felicitats i per molts anys

PRIMERA COMUNIÓ DEL 2011 A VILAPLANA

El passat 12 de juny a l'església de Santa Maria de Vilaplana va tenir lloc la Primera Comunió del Pere Moya Anguera, l'Ainoha Vilchez Muñoz i l'Anna Mateu Munté.

La celebració va congregar a familiars i amics dels infants i va ser oficiada per l'actual mossèn de la parròquia de Vilaplana, en Manel Fuentes.

Alforja PinPin Utd. Conills a les herbes Sant Andreu 4Gats Botarell

24h FUTBOL SALA VILAPLANA 2011

Dies 30 i 31 de Juliol

Preu: 150€ (abans sorteig)

170€ (després sorteig)

Inscripcions a:

Pol Ferré: 687671620

Ruben Lopez: 622044856

Sergi Mestre: 677166963

Obsequi per tots els
participants de la
samarreta dels
25 anys del torneig

Més informació a:
facebook/24hVilaplana

Los Borges Genesis Despertadero Smoking deluxe Sabadell Patxanguerus Albiol Salou

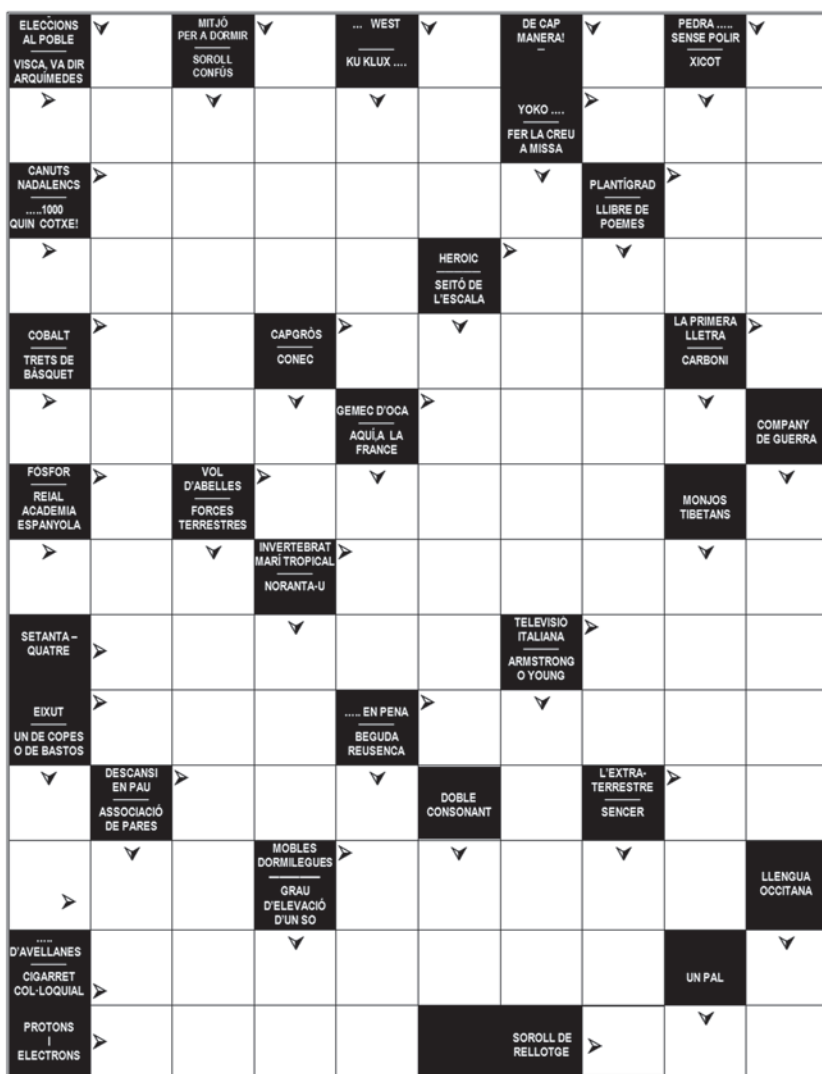
C. Ramirez Comando Dumper Riudecanyes Reus 4ever Zepotes

MATA
LLAUNERIA

Raval Santa Anna, 47 43201 REUS
Tel. 977 342 832
mata@llauneria.com

✍ F. Mariné

Autodefinit

SUBMINISTRAMENT DE PAPELERIA
MATERIAL D'OFICINA E INFORMÀTICA

COMERCIAL REUS 4atre

C/ Cornudella del Montsant, 39 - 43206 REUS
Telèfon 902 023 390 - Fax comandes 900 65 66 67
E-mail: ventas@cr4.es

Descom

SERVEI DE TAXI 6-Q
7/8 places

L'Aleixar
mòbil 689 029 326

RAFEL MARTINEZ
AGENT D'ASSEGURANCES

Camí de l'Aleixar, 40 B
Tel./Fax 977 31 33 99
43202 REUS (Tarragona)

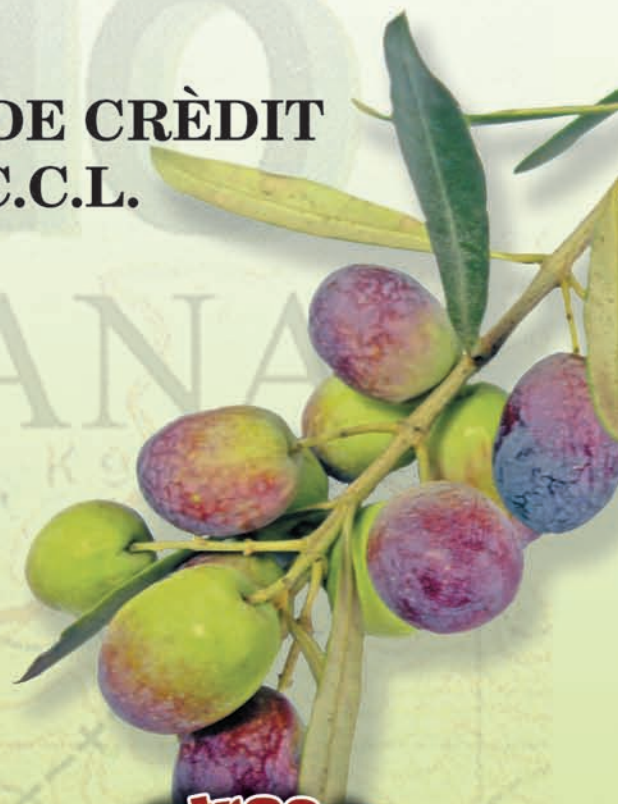
7a Galeria

CELEBREM ELS 50 ANYS

AGRÍCOLA I SECCIÓ DE CRÈDIT VILAPLANA, S.C.C.L.

Els nostres carrers

CARRER
SANT ISIDRE

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

AJUNTAMENT
DE VILAPLANA

DIPUTACIÓ DE
TARRAGONA

CONSELL COMARCAL
DEL BAIX CAMP

LO PEDRÍS